

VERSCIJNT DES VRIJDAGS
23 DECEMBER 1932 - No. 30

ABONNEMENT 12½ CENT PER WEEK
LOSSE NUMMERS 15 CENT

GEILLUSTREERD
WEEKBLAD VOOR
DE PROVINCIE
Z E E L A N D

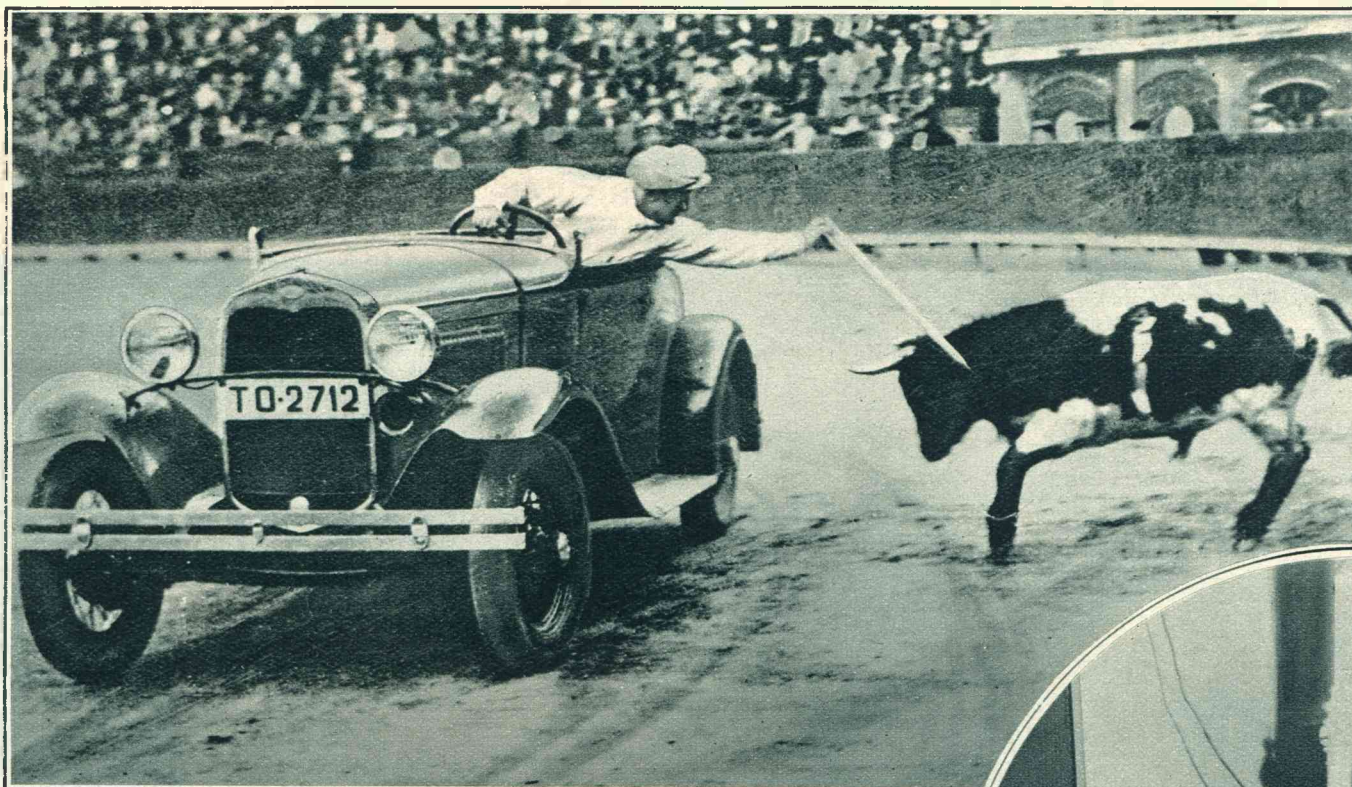
ONS ZEELAND

REDACTIE EN
ADMINISTRATIE:
STATIONSWEG 24
ROTTERDAM
TEL. 50540, GIRO 101981

DE VOORWAARDEN VAN ONZE GRATIS-ONGEVALLENVERZEKERING ZIJN OP AANVRAAG VERKRIJGBAAR

STILLE NACHT
HEILIGE NACHT

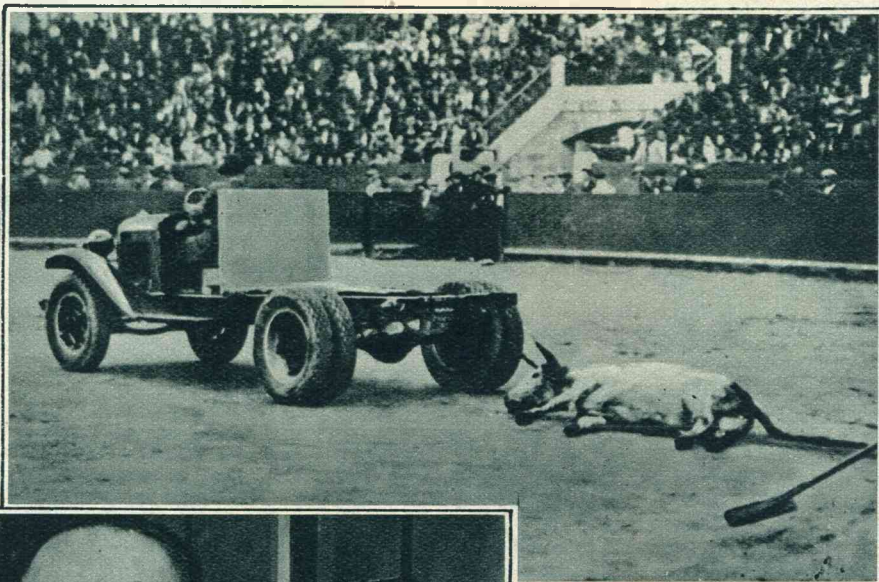

Het verlangen om te voldoen aan de ongezonde sensatiezucht van een deel van 't Spaansche publiek, heeft weer wat nieuws gevonden, n.l. het stierengevecht per auto. De mensch krijgt daardoor nog meer voordeel op het dier; het is echter begrijpelijk, dat gevaarlijke aanrijdingen en botsingen tegen den wand van de arena niet uitblijven.

De diva van het platteland. Ieder jaar krijgen in Hongarije meisjes en jongemannen van het platteland, die het meeste talent en vaardigheid in dansen en zingen hebben, de kans om in de grootste schouwburgen van Boedapest op te treden. Op onze foto ziet men een dier eëndags-diva's, die in haar kleedkamer bezoek van haar verloofde ontvangt.

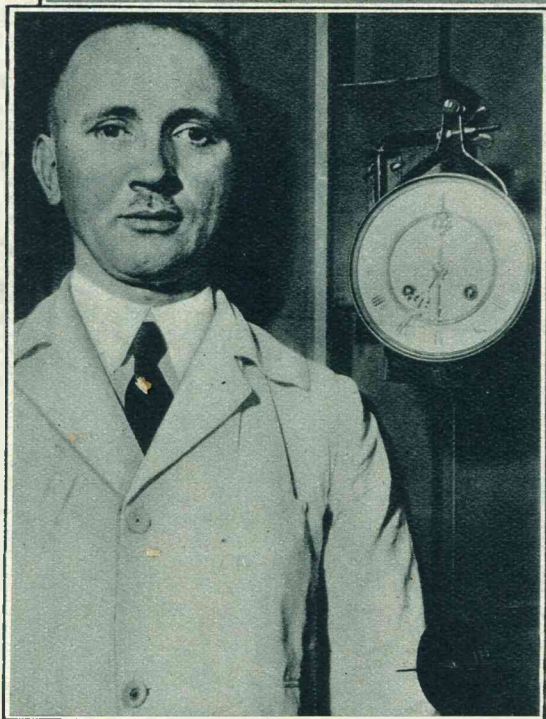
De gedooide stier wordt ook niet meer door een paard uit de arena gesleept, maar door 'n auto — waarmee dan nog reclame voor een of ander auto-merk gemaakt wordt!

BUITEN

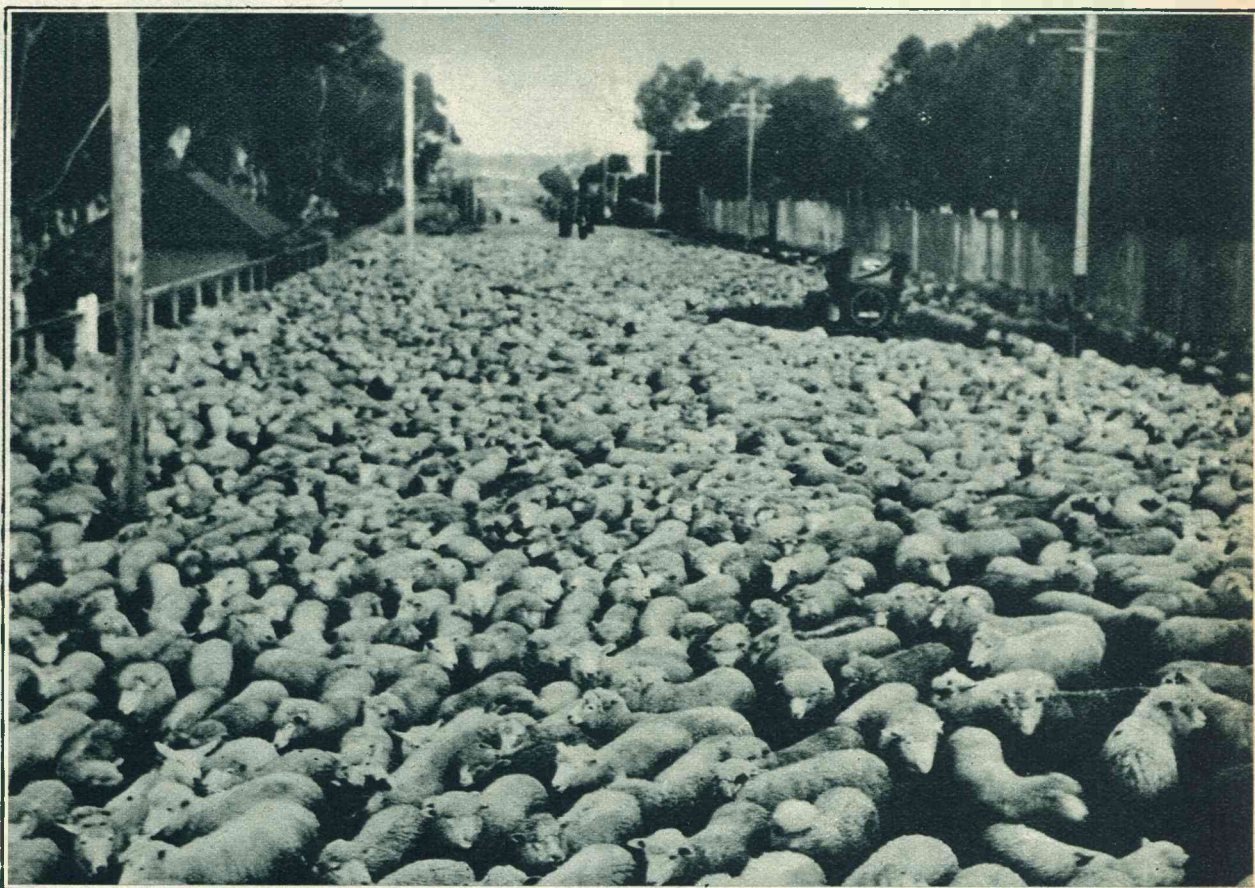

DE GRENZEN

Verkeersbelemmeringen, welke men alleen in het schapenland Australië kan ontmoeten: duizenden schapen, die den weg totaal versperren. Voetgangers en automobilisten kunnen in zoo'n geval niets anders doen dan kalm wachten, tot de schapenmassa voorbij gestuwd is.

Het vakblad der Duitsche horlogemakers had een prijsvraag uitgeschreven voor een uurwerk, waarvan de slinger een Yo-Yo moest zijn. Een horlogemaker uit Düsseldorf werd de winnaar, met de klok, welke men op deze foto ziet. De slinger zwaait heen en weer, en op en neer als een echte Yo-Yo.

Ski-loopen in de duinen, of Zwitserland in Nederland — een levendige foto van den drogen ski-cursus in de duinen bij Kraantje Lek, die skiërs in staat stelt het A.B.C. van de lange latten te leeren, vóór zij in Zwitserland of Duitsland over de sneeuwvlakten gaan suizen.

Burgemeester J. M. J. H. Lambooy van Hilversum bewondert een model van een Jeugdherberg op de Jeugdherbergtentoonstelling, die te Hilversum in het oude Raadhuis werd gehouden.

BINNENLAND

Te Franeker werd de nieuwe gashouder in gebruik genomen. Door het aansteken van een gasbrander stelde de burgemeester, de heer G. de Kruyff, den gashouder officieel in gebruik.

Door den commissaris voor Licham. Opvoeding werd op het gemeentelijk sportpark van Arnhem het nieuwe gebouw geopend. Op den achtergrond ziet men het middengedeelte van het nieuwe gebouw.

Te Amsterdam overleed de oudste inwonster van de hoofdstad, de 103-jarige mevr. de wed. C. Stas-Poulviquet.

Het bemalingsgebouw (rechts) en de sluis met heftorens (links) van het Twente-Rijnkanaal bij Eefde (Gld.) zijn bijna gereed. Het laatste zand voor het kanaal is hier uitgegraven

ER ZIJN NOG

ook de eeuwenoude zeden en gebruiken gevolgd en in eere gehouden. Voor zoover dat althans mogelijk is. Zoo bestaat er in den staat Nieuw-Mexico een Indianen-nederzetting Taos, waarin de laatste Pueblo-Indianen zich verzameld hebben. De stam bestaat uit enkele dorpen, die kort bij elkander zijn gelegen, maar die 75 K.M. van het naaste spoorwegstation verwijderd zijn.

In genoemden staat treft men eveneens de veel kleinere nederzetting Acoma aan, die in de rotsen van het omringende gebergte is ingebouwd.

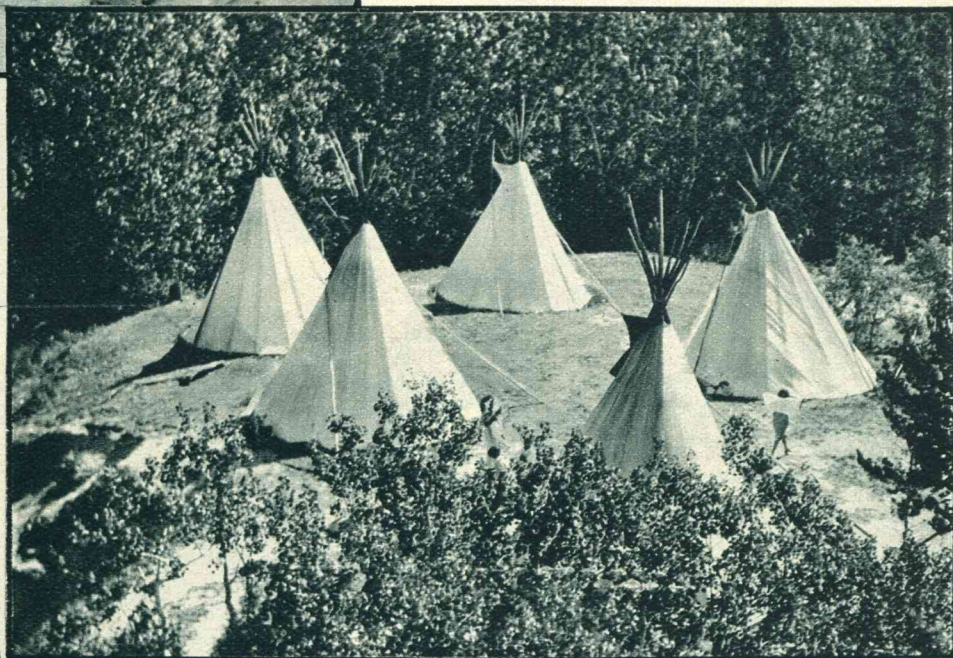
Bij deze overlevenden van eens roemrijke en groote volken is het gebruik nog blijven bestaan, dat de meeste arbeid door vrouwen wordt verricht. De mannen verdoen hun tijd met het wachten op de nooit meer voorkomende gelegenheid om oorlog tegen de blanke broeders te voeren.

Dit in tegenstelling met de Navao-Indianen, die, evenals hun voorvaderen, aan een zwervend leven de voorkeur hebben gegeven. Op de uitgestrekte prairiën van Nieuw-Mexico en Arizona hoeden zij nog hun kudden schapen en leiden een waar nomadenbestaan. De vrouwen van dezen stam zijn

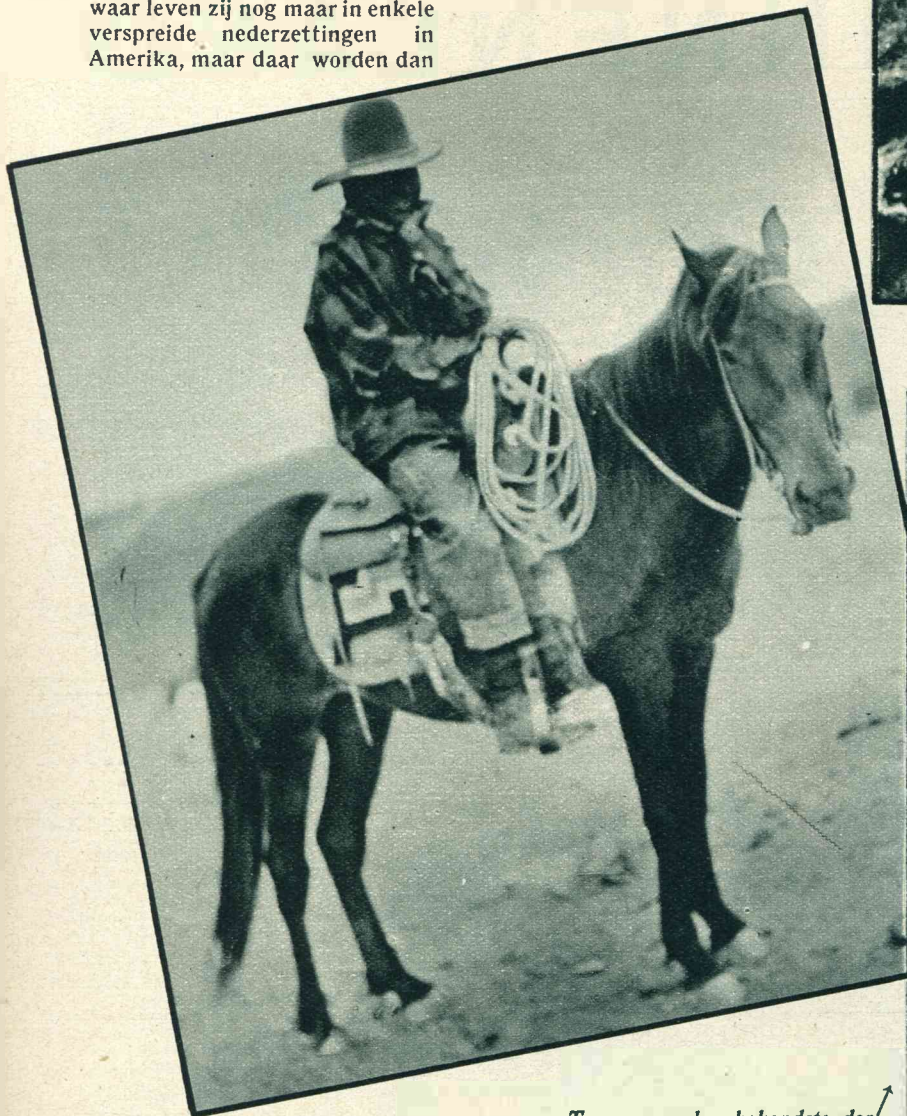
Indiaansche vrouwen en meisjes, behorende tot een der zwervende stammen, voor hun hut.

De op het oogenblik gangbare meening omtrent Indianen is, dat... zij er eigenlijk niet meer zijn. De Indianen meent men uitgestorven of uitgeroeid; voor zoover dit niet het geval mag zijn, treft men ze aan op werelddtentoonstellingen en provinciale kermissen.

Maar noch de Indianen, noch hun romantiek in onzen tijd zijn geheel uitgestorven. Weliswaar leven zij nog maar in enkele verspreide nederzettingen in Amerika, maar daar worden dan

Wigwams der Pueblo-Indianen.

Navao-Indiaan.

Taos, een der bekendste der nog bestaande Indianendorpen.

INDIANENSTAMMEN

bekend om hun vaardigheid in het weven van veelkleurige doeken en tapijten.

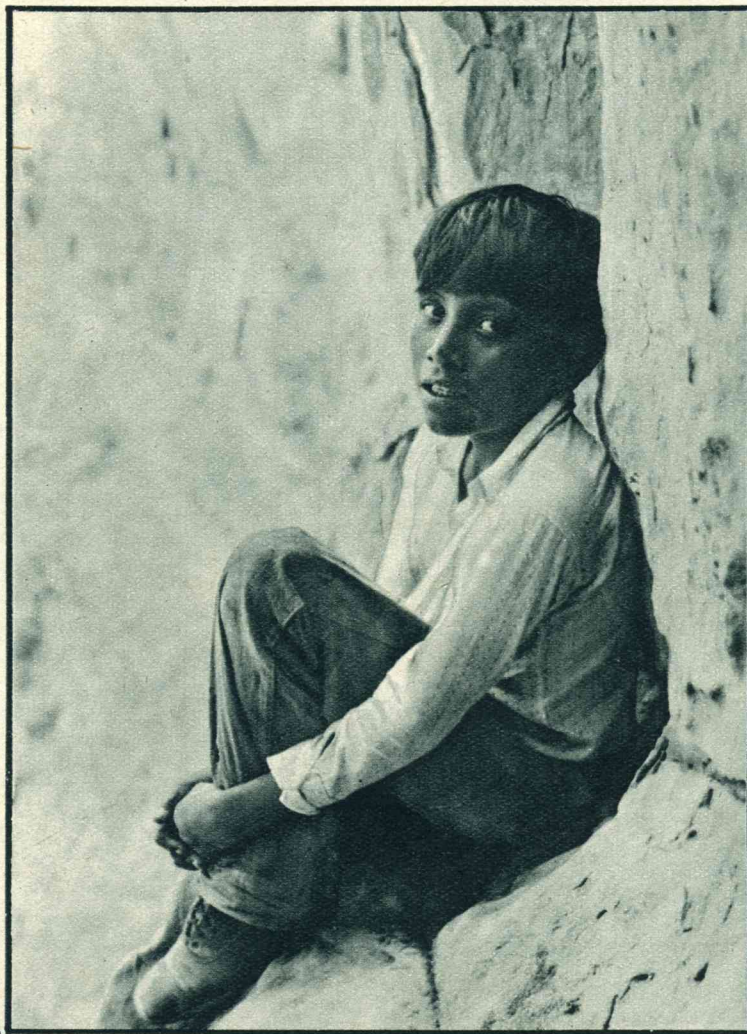
Temidden van Arizona's steppen ligt het Indianendorp Walpi, waar de laatsten der Hopi-Indianen huisvesten. Een dagreis (per auto) ligt dit dorp verwijderd van de groote heirwegen en van de spoorbaan.

Het zal nauwelijks ver-

melding behoeven, dat door de Amerikanen deze laatste toevluchtsoorden der roode broeders als bezienswaardigheid worden geconserveerd en... geëxploiteerd. En dat dit laatste niet op altijd even fijngevoelige wijze gebeurt, ligt, gezien de mentaliteit, voor de hand. Zoo heeft men den vader der relativiteitstheorie, professor Einstein, bij een van zijn bezoeken aan de Nieuwe Wereld naar Walpi gevolgd, om hem daar met veel

Aan de poort van het kerkhof in Taos

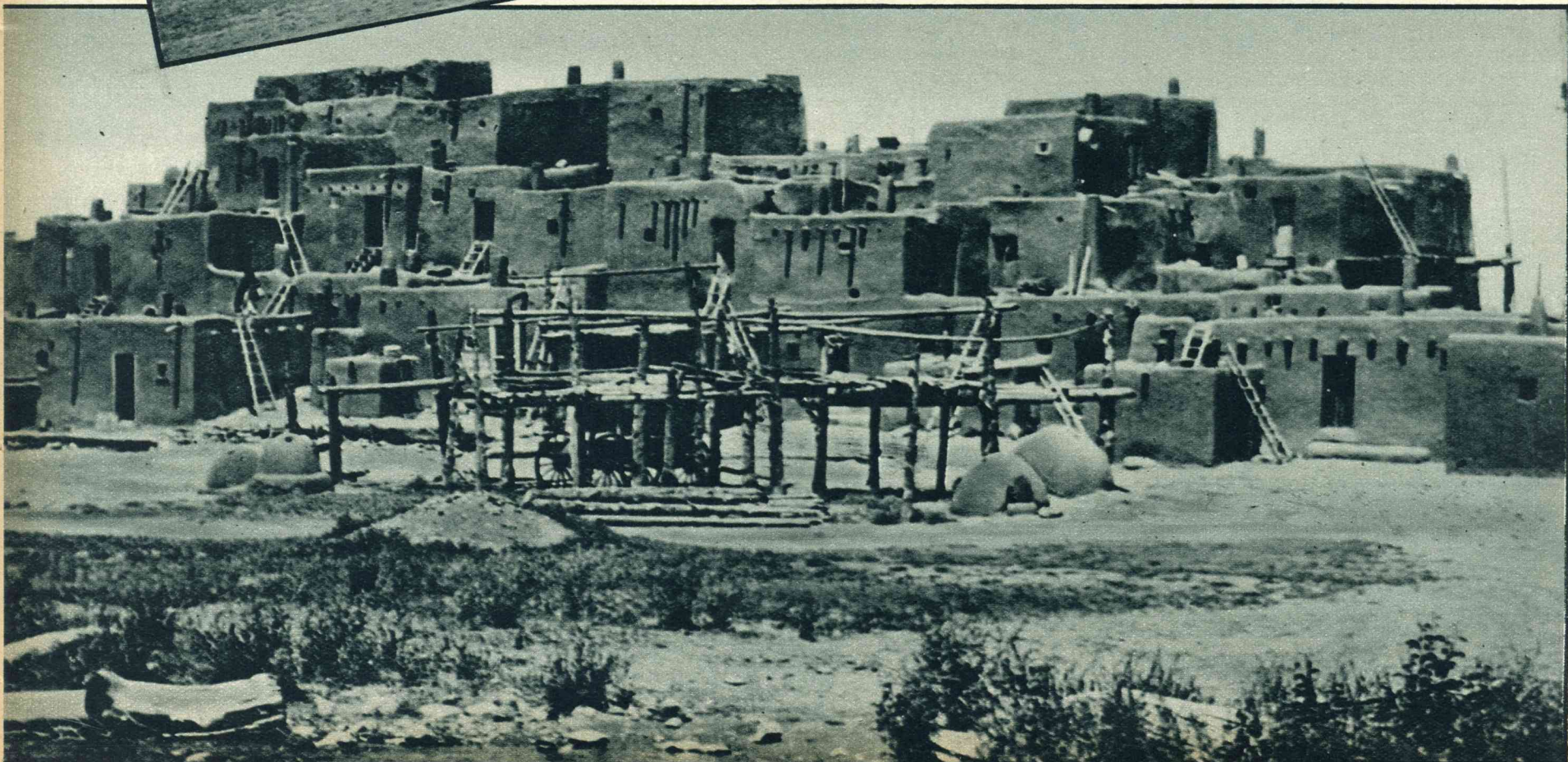
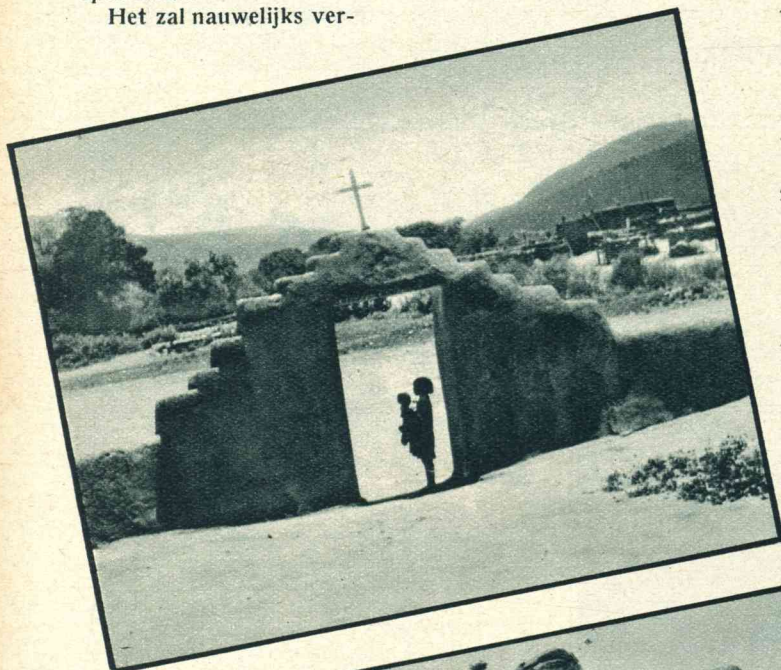
Fantastische rotsen in Nieuw-Mexico, waarin door de Indianen woningen zijn uitgehouwen.

Indiaansche jongen uit Acoma.

fanfares uit te roepen tot eere-opperhoofd dezer laatste Indianen. De hooggeleerde zal over zijn benoeming misschien minder verwonderd zijn geweest, dan over het feit, dat deze van de „beschaafde” wereld afgezonderd levende Indianen hem op den terugweg een eindweegs in hun Fordjes begeleidden.

Het was al erg genoeg, dat het heldhaftige Indianenvolk moest worden uitgeroeid; dat de laatste nakomelingen gebruikt worden als een soort variétnummer, strekt den nazaten van de overwinnaars van eens niet tot eer.

Een hoekje bij de
Groote Kerk te
Vlissingen.

Aan den waterput
te Baarland.

Als het wintert in de
stad. Bij een open-
gebleven plekje van de
dichtgevroren gracht
te Goes wachten de
vogels op de brood-
korstjes van de wan-
delaars. ↘

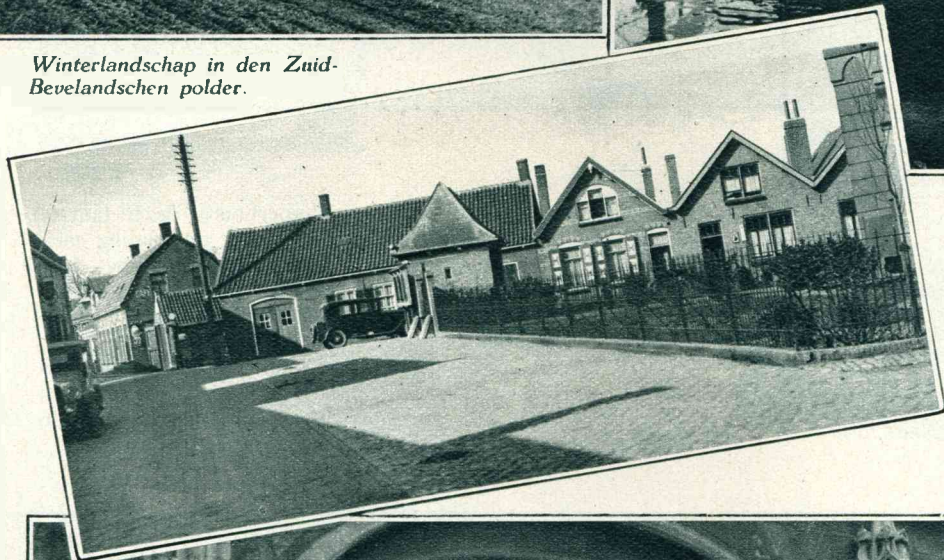
VAN STAD EN LAND

Winterlandschap in den Zuid-
Bevelandschen polder.

Het ruime dorpsplein
van welvarend
Ovezande.

De wondermooie Abdijs-
poort te Middelburg.

In het oude ↗
Molenstraatje
te Hulst.

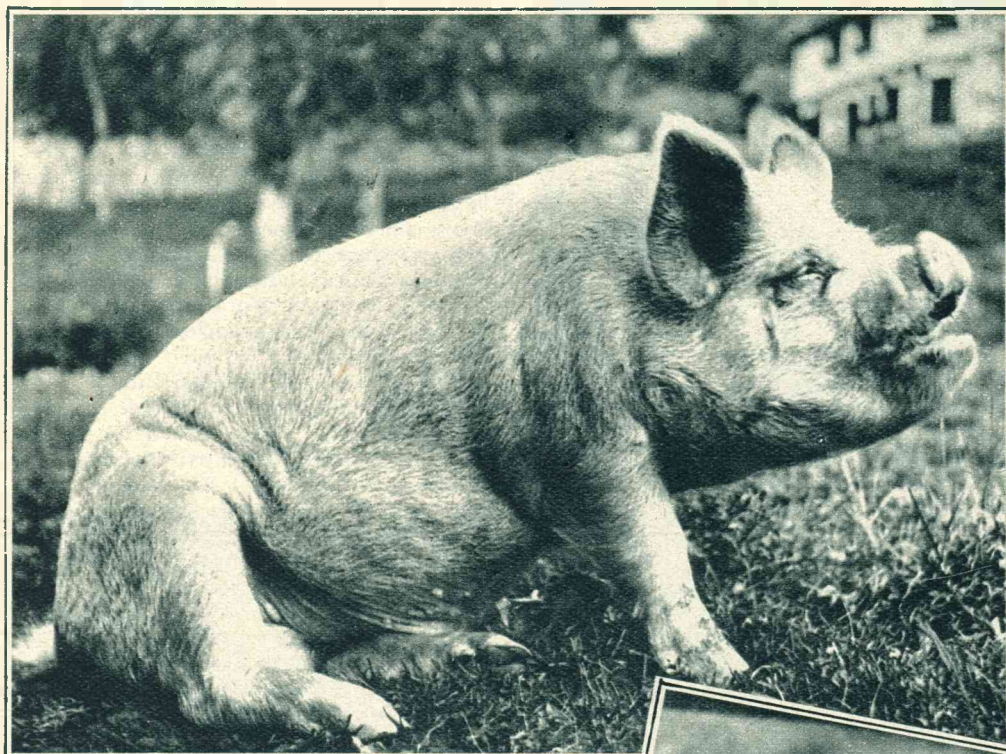

KERSTMIS

De aarde ligt in duisternis verborgen,
Wat kan nog groeien uit de duisternis?
Een stralend licht, een blij wintermorgen,
een wolk met sneeuw, die blank en tint'lend is?

Ach, als de harten van de mensen open
slechts wilden staan naar 't innerlijke licht,
De aarde kon op zon en lachen hopen,
en op een openschietend vergezicht.

Nog is de wereld duister, en de mensch is duister,
en Kerstmis luidt den vrede zachtjes in,
Mocht nu in vele harten opengaan gefluister
van een verlangen naar een nieuw begin!

ZWIJN

Ik ben het Zwiijn.
't Is nog zoo kwaad niet, zwiijn te zijn!
Ik vind mijn trog vol elken morgen,
'k hoef voor geen slanke lijn te zorgen,
wie 'n „zwijsje" heeft, lacht in zijn baard —
vandaar dat krulletje in mijn staart!

Ik ben het Zwiijn.
'k Heb niets te doen, dan zwiijn te zijn,
dan vreetzaam alles te verslinden
wat vlijtig snuffelen kan vinden:
haast enkel snuit mijn aanschiijn werd —
vandaar dat krulletje in mijn stèrt!

Ik ben het Zwiijn.
Ik schaam mij niet, een zwiijn te zijn,
Ik eet maar raak en grinnik droogjes,
en glunder met mijn varkensoogjes:
ik zwelg en zwel, mijn spek groeit hard —
vandaar dat krulletje in mijn stàrt!

Ik ben het Zwiijn!
Ik ben er trotsch op, zwiijn te zijn!
Ik word gewogen met behagen,
zelfs na mijn dood hoog aangeslagen,
ge-leer-d, geëerd, gesavouereerd!
Vandaar dat krulletje in mijn steert!

Wat er aan 't Kerstfeest vooraf gaat.

VREDE OP

Degenen onder ons, die hun verantwoordelijkheid in dezen moeilijken en gevaarlijken tijd voelen, zullen zich nog wel

eens bedenken, voordat zij in deze dagen lichtvaardig het : vrede op aarde uitspreken.

Zeker, er is daar ook sprake van een anderen vrede, een vrede des harten, maar ook dezen wint men niet gemakkelijk in een tijd als den onzen, die vol gevaren en onrust is.

Vrede op aarde, terwijl alle volkeren zich toerusten tot nieuwen strijd, alsof de wereldoorlog niets heeft geleerd, lijkt veel op spottennij.

En zeker, we weten wel, dat er onder de z.g. bewapenaars in alle landen velen zijn, die de bewapening alleen willen ter werkelijke bescherming van hun land, mocht dit worden aangevalen, maar dit neemt niet weg, dat de aanwezigheid van een voorraad buskruit in huis altijd tot een ontploffing kan leiden, zelfs al is men van goeden wil.

Hoe komt dat dan : de menschen willen vrede op aarde, en nochtans bereidt ieder zich op den oorlog voor ?

Er zijn hier twee oorzaken. Ten eerste, omdat een oorlog kan worden uitgelokt door kleine

groepen van belanghebbenden, maar ten tweede, omdat de menschen geen vertrouwen in den vrede hebben.

Neen, dit laatste vooral : de mensch wil o zoo graag vrede, maar toch moeten de wapenen maar bij de hand blijven, want men kan nooit weten.

Zoo denkt ieder volk, en omdat de volkeren elkaar niet vertrouwen, blijft de bewapening gehandhaafd.

En in 't jaar des Heeren 1932 zullen de Kerstklokken hun gewijde klanken over de aarde zenden, in de harten der menschen : en zij zullen den mensch vragen : en gij,

hoe is 't bij u met den innerlijken vrede gesteld ? Want van dezen innerlijken vrede hangt het af ; indien de mensch dezen heeft gevonden, dan zal hij ook genoeg vertrouwen bezitten in den vrede van andere harten. Niet eerder.

En, nog steeds Kerstmis 1932, de menschen zullen zich familiegewijze opsluiten in hun huiskamer, waar de glanzende Kerstboom zijn licht verspreidt, zij zullen opzien naar den Kerstengel, die als een groot wonder schittert boven in den boom, en zij zullen denken aan den Kerstvrede.

Maar zullen hun gedachten verder gaan dan den familiekering ? Zullen zij de warme veiligheid van de huiskamer durven verlaten, om uit te gaan in een koude, vreemde wereld ?

Ziet : ook in de wereld is de vrede gekomen over de dingen. De boomen staan droomend in den nacht, overal heerscht rust, en het is, of ook de natuur zich bezint op een nieuwen en beteren tijd.

Indien wij den vrede werkelijk willen, indien we hem begeeren met heel ons hart, dan zullen wij ons moeten vrijmaken van allen haat en achterdocht, om als nieuwe menschen te staan in een nieuwe wereld.

Dan moet de nieuwe scheurkalender niet alleen een nieuw jaar, maar ook een nieuwen mensch brengen. Dan moeten wij van goeden wille zijn, en ons heilig

AARDE...

De verrassing.

voornemen met al onze krachten te bouwen aan een nieuwe, vreedzame wereld.

Dan ook zullen wij niet meer genoeg mogen nemen met datgene wat Jan zegt en wat Piet meent. Ook zullen we ons niet meer mogen verschuilen achter uitvluchten. We zullen ons los moeten maken van alle vooroordeelen, om van mensch tot mensch tegenover de waarheid te staan.

Dan zullen wij misschien bij machte zijn te hooren, wat deze waarheid ieder van ons heeft te zeggen. En wat de vrede van ons eischt.

Want Kerstmis komt met een boodschap, voor u en voor mij.

Kerstmis heeft voor ieder een boodschap, het roept u toe: vrede op aarde, hoe gij u dien vrede ook denkt. Want, dit spreekt vanzelf, niet voor ieder heeft Kerstmis eenzelfde boodschap. Welke de boodschap voor ons is, zullen we hebben uit te maken, ieder voor zich persoonlijk, diep in zijn hart,

Het Kerstmaal.

lijken steun aan de vredes-pogingen te geven!

Men denkt: er zal wel geen oorlog meer komen, er is geen geld, er is pas een oorlog geweest....

En ondertusschen dreigt de oorlog, die, als altijd, zal komen als een dief in den nacht, als het te laat is om hem nog te verhinderen....

Als ik iets mag vragen van de Kerstboodschap, dan is het slechts dit, dat de menschen zullen wakker worden, om zich te bezinnen op hun verantwoordelijkheid.

En als dit geschiedt, dan zullen wij het Kerstwonder misschien niet beschamen.

Dan mogen de Kerstklokken jubelen hun vredeboodschap over stad en land! Dan zal er een nieuwe tijd zijn aangebroken, en zullen wij ons onder den Kerstboom mogen scharen met een gerust geweten.

De bewondering.

Kerstklokken.

Ets van Louis Heymans te Middelburg.

en als man tegen man in het aangezicht van zijn geweten.

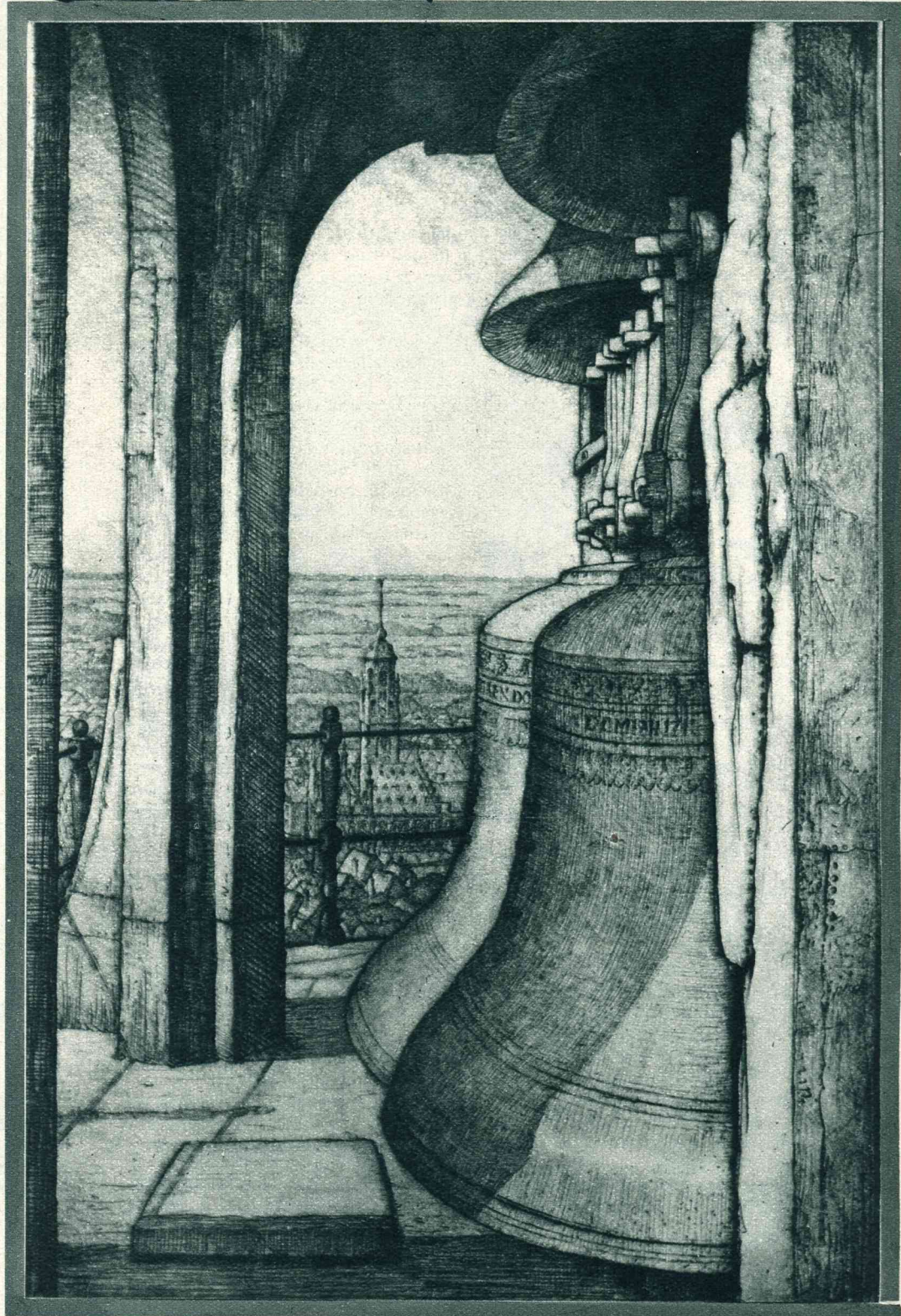
Indien ik voor het nieuwe jaar iets goeds mocht vragen, dan zou het niet op de eerste plaats zijn een vragen om meerdere welvaart, om meer materieelen voorspoed. Hoe sterk ik dezen ook zou wenschen, mijn eerste gedachte zou nochtans uitgaan naar dezen wensch: Laten de menschen trachten de lafheid te overwinnen, lafheid, die uit gemakzucht ontstaat. Laten zij den moed vinden, dapper tegenover zichzelf te staan en tegenover het leven. Want alleen van daar kan de redding komen.

Ik vraag dit niet alleen.

In Genève vergaderen sinds jaren diegenen, welke de regeeringen vormen van vele landen. Deze mannen, van wie wij toch mogen aannemen, dat zij den vrede willen met al hun kracht, en die voortdurend bijeen zijn om te trachten, middelen tot een duurzamen vrede te vinden, hebben zelf reeds meermalen gezegd: wij kunnen niets bereiken, indien het volk niet achter ons staat. Het volk, dat zijn wij, dat zijt gij, en dat ben ik.

Laat, zoo zei de groote Engelsche staatsman Lloyd George, de zaak van den vrede niet aan ons over, want dan is zij tot een mislukking gedoemd. Laat het volk bewijzen, dat het achter ons staat, en dat het den vrede wil.

Heeft het volk dit gedaan? Helaas, hoevelen slapen nog, hoevelen hebben dit groote probleem, dat zoo dringend om een oplossing vraagt, nog nooit onder oogen gezien! Hoevelen slapen, terwijl het hun dure plicht is, te ontwaken, om hun zede-

De Brief zoodat hij wordt gedacht:

geschreven:

Bep,

Van Toos hoorde ik, dat je een beetje overspannen was, zoodat je man je graag een paar weken naar buiten zou willen sturen.

Hij grijpt natuurlijk met allebei zijn handen de gelegenheid aan, om je een poosje kwijt te zijn. Kan ik me voorstellen!

Maar nu mijn plan!

Ik zit namelijk tot over mijn ooren in 't werk, en nu had ik zoo gedacht: kom jij een paar weken hier, dan kun je mooi al die vervelende werkjes voor me opknappen. Ik kan er dan eens met Jan tusschenuit trekken, terwijl jij op de kinderen past.

Ze mogen je wel niet zoo graag, maar dat moet zich dien korten tijd dan maar schikken. Je hebt er ook absoluut geen slag van, om met kinderen om te gaan. Je zeurt veel te veel!

Ik zal je natuurlijk geen ruw werk laten doen — daar is de meid voor — maar 't zijn allemaal van die klusjes, waar ik zelf bar 't land aan heb, zooals verstellen, kousen stoppen, boontjes doppen en afhalen, en meer zulk soort dingetjes. Die kun je allemaal prachtig in den tuin doen.

Nu — en 's avonds zullen we wel veel weg zijn, als jij bij de kinderen bent — je kunt natuurlijk niet mee voor je gezondheid — dus dan hoeven we ook niet tegen je gezicht aan te kijken!

Eén ding hoop ik maar, als je komt

— dat je niet van plan bent, zoo schandalig veel te eten, want dan kun je beter wegblijven!

Den laatsten keer, dat jullie 'n dagje bij ons waren, hield ik ten minste mijn hart vast, toen ik zag, wat een verschrikkelijke porties jij op je bord laadde! 't Was gewoonweg verschrikkelijk! En van je man zal ik nou maar geeneens spreken! Die leek wel uitgehongerd! Jan en ik hebben 't er later nog over gehad, wat een onbeschofte menschen je toch hebt!

Maar ik zal wel zorgen, dat er in dien tijd niet van die uitgezochte dingen op tafel komen, anders kost 't me te veel!

En natuurlijk zul je 's Zondags wel je man en dat verwende kind van je hier willen hebben. Enfin — dat zullen we dan maar op den koop toe moeten nemen!

Jan heeft nu tenminste al stierlijk het land — hij zegt, dat-ie altijd zeeziek wordt van dat gezwam van je man — maar ja, een mensch heeft nu eenmaal niets voor niets, en ik zal wel zorgen, dat ik die dagen een beetje gemak van je heb.

Schrijf een beetje gauw terug, wat je van plan bent. Als je niet komt, kan 't me ook niet veel schelen — dan heb ik wel niet 't gemak, maar ook niet den last van je.

TIENA.

Kattekop,

Als je nou dacht, dat ik je niet in de gaten had, heb je 't leelijk mis!

Ja, ja, wat zouden we 't gezellig hebben, hè? Beppie hulp in de huishouding en kinderjuf — en Tiena het er dien tijd eens netjes van nemen!

Zal niet gaan, m'n kind!

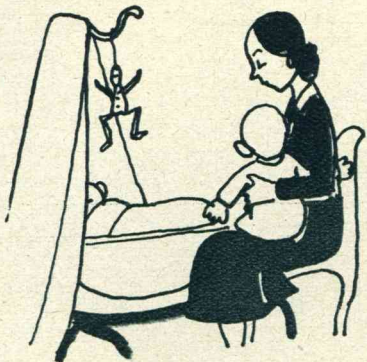
Beppie heeft al een heerlijk rustig pension uitgezocht, en ze gaat lekker uitluieren, zonder een roddelende Tiena! Valt je niet mee, hè?

Je had 't nu wel zoo netjes voor elkaar, maar die smoesjes over je man en je kinderen had je beter voor je kunnen houden. 't Lag er net iets te dik op!

Als al je andere zintuigen tenminste net zoo goed waren als je tong en je fantasie, was je een heele kraan!

Nou, dag feeks, stop je kousen, pas op je kinderen en hou je tong stil, dan heeft je man ook wat aan zijn vakantie! Da-da!

BEP.

Lieve Beppekind,

Van Toosje hoorde ik, dat je je een beetje overspannen had, zoodat je man je graag een paar weken naar buiten zou willen sturen.

't Zal hem wel hard vallen, zijn vrouwtje zoo'n tijd te moeten missen. Kan ik me voorstellen!

Maar nu mijn plan!

Ik heb namelijk ook wel zin, een paar weekjes lekker te gaan luieren; — heb juist nogal een drukken tijd achter den rug met allerlei vervelende werkjes opknappen — kousen stoppen en verstellen, zoodat ik daar nu lekker doorheen ben.

Nu had ik zoo gedacht: kom jij een paar weken bij mij, dan kunnen we samen luieren — zullen het dol gezellig hebben!

Je weet, de kinderen zijn erg makkelijk, ofschoon — ik zal wel een beetje moeite hebben,

om ze bij je vandaan te houden, want ze zijn gewoonweg dol op je!

Je kunt ook zoo eenig met kinderen omgaan, hè?

En 's avonds zullen we het heelemaal gezellig hebben! Ik verheug me er nu al op, als ik er aan denk, hoe dol knus we dan zullen zitten. Ik ben tenminste echt van plan, je eens lekkertjes te verwennen, en pas op, als je aan 't werk wil, hoor, stoute meid!

Dan krijg je ruzie met me!

En denk erom, veel eten hoor, als je bij me bent! Anders mag je niet komen!

Den laatsten keer, dat jullie bij ons waren, hield ik mijn hart vast toen ik zag, wat een kleine beetje je op je bord nam. 't Was gewoon treurig! Trouwens — je man was óók al zoo bescheiden!

Jan en ik hebben 't er later nog over gehad, dat je maar zoo zelden van die aardige, bescheiden menschen aantreft.

Maar ik zal wel zorgen, dat er dien tijd wat extra dingetjes op tafel komen hoor, wacht maar!

En dan kunnen je man en kleine Dikkie natuurlijk 's Zondags hier komen! Ik ben dol nieuwsgierig om dien kleinen schat van je weer eens te zien, en 't is voor mijn man ook gezellig, als Gé weer eens komt.

't Is typisch, zoo goed als die twee met elkaar overweg kunnen, hè?

Jan zegt al, dat hij het lollig zal vinden, weer eens met Gé te kunnen boomen — hij vindt 'm zoo'n gezelligen prater.

Dus je ziet — 't zou voor allemaal een leuke tijd worden!

Schrijf dus maar gauw, dat je komt!

Ik zou 't een echte teleurstelling vinden, als je 't niet deed!

De allerhartelijkste groeten van mijn man en de kinderen — ik moet van hen allemaal een kusje voor je doorsturen — en vooral omhelsd en gekust door je toegenegen vriendin TIENA.

P. s. Zul je vooral gauw schrijven, dat je komt?

Beste Tiena,

Ofschoon ik de vriendelijke en onbaatzuchtige bedoelingen van je uitnodiging volkomen besef, heb ik toch maar besloten, je invitatie niet aan te nemen.

Ik zou me heusch te veel schamen, Tienalief — want ik weet zeker, dat je me geweldig in de watten zou leggen, en dan kwam van jouw luieren ook niets!

Ik heb daarom maar een pension uitgezocht; het spijt me natuurlijk verschrikkelijk, dat ik nu jouw gezelschap en vriendelijke zorgen zal moeten missen, maar dan kan ik onbeschaamd nietsdoen, zonder het gevoel te hebben, dat ik jouw vakantie in de war schop.

Want nog eens, — ik begrijp best, dat je dan natuurlijk niets anders zou doen, dan me maar achterna loopen en vertroetelen.

Ga maar heerlijk met de kinderen uit — dat is beter voor je!

Tiena, nogmaals bedankt voor je lieve bedoelingen, amuseer je vooral goed, want ik doe 't ook, en geef je kinderen vooral de kusjes terug.

Je erkentelijke BEP.

5 golden
minutes
every
night

I. Masseer Pond's Cold Cream over het gezicht, hals, handen en armen.

„Iederen avond vijf kostbare minuten”

Niet meer dan vijf minuten verzorging met Pond's Cold Cream, iederen avond voor het ter ruste gaan, is noodig om Uw huid tot een van Uw schoonheden te maken. De fijne oliën van deze cream zuiveren de poriën, vernieuwen het weefsel en houden de huid zacht en soepel, jong en frisch.

Dat geeft charme! Wanneer U dan nog overdag Pond's Vanishing Cream gebruikt, dan hebt U alles gedaan wat noodzakelijk is ter bescherming van Uw teint. Pond's Vanishing Cream geeft U een bekoorlijke, matte teint en vormt bovendien een goede basis voor poeder. Zóó heeft de Moderne Vrouw iederen dag haar „beau jour”. Zoo wordt haar teint één van haar schoonheden!

POND'S COLD- EN VANISHING CREAM

Pond's Cold-enVanishing Cream in tuben VANAF 40 CENT

124

II. Laat de cream er 3 minuten op zitten.

III/IV. De fijne oliën dringen dan diep in de poriën.

V. Veegt daarna de overtollige cream met een zacht doekje af.

Adverteeren doet verkoopen

BREUKLIJDERS

Dit is C. H. SCHOLTE, die, na 22 jaar breuklijder te zijn geweest, zichzelf enduizenden anderen van breuklijden bevrijdde door zijn nieuwe uitvinding van het PATENT LUCHTAPPARAAT.

Duizenden dankbetuigingen. Vraagt kosteloos om het boek met afbeeldingen en prijzen.

C. H. SCHOLTE

Aert v. Nesstr. 105a - Rotterdam

Waarschuwing. Laat U niets anders opdringen, want even goed of beter bestaat er niet.

VAN RIJN'S
Utrecht
De Beste
MOSTERD

DOOR 'T GEBRUIK VAN

NIVA TANDPASTA

STEUNT GIJ

5 Nederlandsche Industrieën, mede, de ma-
daar de voorn. grond- loise in EIGEN LAND
stoffen en de ver- te bestrijden.

pakking ook

Groote Tuben 75 cts.

Kleine Tuben 25 cts.

Dr. H. NANNING's

Pharm. Chem. Fabr. N.V., Den Haag.

„4711”
... dat heb ik bedacht ...

Ja. „4711” past voor iedereen: Vader, Moeder, Tante, Oom, Zusjes en Broertjes. Allen houden er van! De edele en echte „4711” Eau de Cologne is heerlijk sterk, verfrist kostelijk en verkwikt iedereen door haar opwekkenden geur.

No. 4711 Eau de Cologne

„4711” Eau de Cologne-Zeep, per stuk 35 cent

*Kleine
oorzaken...*

U gaat er dage-
lijks mee om en
sniijdt zich voor
U er erg in heeft.

Dan is het echter zaak de wond snel en hygiënisch af te sluiten en wel dusdanig dat U in Uw bewegingen niet belemmerd wordt en het verband dus geen hinder geeft.

Het beste kunt U dan het snelverband Hansaplast „elastisch” gebruiken. Door de elastische spanning in het weefsel, wordt het gaaskussentje stevig aangedrukt en de wond rondom goed afgesloten.

Reeds vanaf 15 cts. verkrijgbaar in apotheek of drogisterij.

Beiersdorf N. V., Sarphatikade 3, Amsterdam-C.

Hansaplast elastisch

Het ideale snelverband.

Van Duivelseiland het Verlost

DE ONTZETTENDE ERVARINGEN VAN 'N ONSCHULDIG VERBANNENE

I. OP CORSICA

In het hartje van het eiland Corsica ligt Corte, een provincie-stadje op de rotsen, tusschen het wilde kreupelhout. Het is een dood stadje, al een paar eeuwen lang. Er gebeurt nooit iets. Wat zou er kunnen gebeuren? Maar er is 'n tijd geweest, dat het wapengekletter in de smalle, steile straatjes van Corte nooit ophield. Dat was in den tijd, dat de groote Corsikaansche vrijheidsheld Paoli Pasquale nog leefde, en de onafhankelijkheid van het woeste eiland tegen Frankrijk verdedigde.

De republiek Genua had namelijk haar provincie Corsica verkocht — gewoon versjacherd, alsof het een stal met vee was. Maar Paoli en de zijnen wilden zich niet laten versjacheren.

Dat is echter lang geleden. Frankrijk is meester op Corsica. Het leven verloopt er vreedzaam en ordelijk. De mannen werken in de steen- of marmergroeven, waar de lucht ziedt van de hitte; de vrouwen verdienen een aardig stuk geld in de macaroni-fabrieken; de soldaten, die op de citadel in garnizoen liggen, brengen klandizie in de winkels en herbergen. Menige zoon van de stad Corte heeft nog voor weinige jaren, in den oorlog van 1870/'71, zijn leven voor Frankrijk gegeven.

Nu gebeurt er niets meer in Corte — maar dan ook totaál niets. In de straatjes woekert het onkruid. Er zwerven ruige zwarte geiten om de kerk heen. Het stadje lijkt wel uitgestorven, het leven ligt er stil.

Door het gloeien van de middagzon wandelt een man met een blonden baard langzaam naar het raadhuis. Hij is in het stadje bekend, want hij wordt vriendelijk gegroet en op het raadhuis wordt hem gevraagd:

„Zoo meneer Schwartz — is 't zoover?”

„Een zoon!” zegt de man met den baard.

„Een zoon! Gefeliciteerd, mijnheer!”

„En nu ik toch hier ben, wou ik, als vader, 't kind maar meteen aan-geven.”

De burgemeester opende de groote schrijffmap met den dikken, bruin-leeren omslag. Hij doopte zijn pen in den inkt, keek op den kalender en zag op, vragend:

„Welke voornamen moet 't kereltje hebben?”

De vader antwoordde, bijna onmiddellijk: „Alfons Paoli.”

Er ging een tevreden lachje over het gezicht van den burgemeester.

„Aha, Paoli — de naam van onzen grooten vrijheidsheld.... Heel goed, meneer Schwartz, heel goed. De jongen zal later trotsch op dien voornaam-zijn, rekent u daar maar gerust op. Héél goed, meneer Schwartz! Alle Corsikanen zullen uw zoon als een vriend beschouwen, met zoo'n voornaam!”

Toen begon hij met zwier de hand te bewegen en hij schreef:

„Voor mij verschenen de Elzasser Heinrich Emil Schwartz, tijdelijk woonachtig te Corte op Corsica, die verklaarde: Den 9en Maart 1886, des namiddags om vijf uur, is te Corte geboren: Alfons Paoli, zoon van Heinrich Emil Schwartz en Maria Magdalene Lutz, zijne echtgenoot, eveneens tijdelijk woonachtig te Corte.

Aldus beschreven den 10en Maart 1886, des namiddags om twee uur, op aangifte van den vader, die na voorlezing heeft onderteekend met ons

Mignucci Bartolomeo,

burgemeester van Corte.”

II. WAPENGEKLETTENDE

AAN DEN RIJN

Vermoeid, met groote brokken ijs in het lage water, stroomt de Rijn voort tusschen zandige oevers — de eeuwige Rijn, de Duitsche rivier, die nu de Duitsche grens zal worden. Zoo heeft men het te Versailles gewild, aan het einde van den grooten oorlog; en ter bevestiging van dien wil heeft men soldaten en geschut over den Rijn gezet, op den Duitschen grond.

„Als de vrede geteekend is, zal de bezetting ophouden!” wordt er verklaard en in dit vooruitzicht berust de Duitscher. Hij kan trouwens niet anders dan berusten.

De vreemde bezetting krijgt intusschen vasten voet in het Duitsche land. Zij richt er zich in, alsof zij er eeuwig zal moeten blijven. De kazernes worden met blanke, bruine en zwarte soldaten gevuld, en heele stadswijken worden er bijgebouwd, voor den nasleep van het bezettingsleger en voor de gezinnen der vreemdelingen. Hoe zal het worden? Wat zal de toekomst brengen?

In Baden, aan den overkant van Straatsburg (nu een Fransche stad geworden) ligt het stadje Kehl, onder een helderen Februari-hemel. De troepen van generaal Hirschauer hebben het bruggehoofd bezet, en arrestaties en huiszoekingen zijn in Kehl aan de orde van den dag. Men moet zeer voorzichtig zijn om niet één der talrijke verordeningen van de bezetting te overtreden! Iedere weerbare inwoner moet steeds een afgestempelden pas met portret bij zich dragen. De bezettingscommandant wil kunnen nagaan, wie er op straat loopt, wie er van trein of tram gebruik maakt, wie er in de huizen woont.

De veiligheid der bezettingstroepen gaat vóór alles! Ze vertrouwen de Duitschers niet.

Voor al degenen, die in den oorlog hebben meegevochten, moeten scherp in 't oog worden gehouden. Er wordt een nieuwe verordening uitgevaardigd, die zegt:

„Eenieder, die vroeger tot het Duitsche leger behoord heeft, en nu in het bezette gebied woont, moet, behalve zijn legitimatie-bewijs, steeds zijn militair zakboekje en militairen pas bij zich dragen.”

Alle inwoners der streek moeten zich melden, hun personeel opgeven. Wie huizen heeft, moet een lijst van bewoners opstellen, en op iedere verdieping van ieder huis moet duidelijk leesbaar aangegeven zijn, wie er daar wonen. Er mag niets gebeuren zonder medeweten van het bezettingscommando, en natuurlijk heelemaal niets tegen zijn zin.

Foto van Alfons Paoli Schwartz, genomen bij zijn terugkeer uit Cayenne te Rotterdam, door den reporter P. C. Ettighoffer.

Typisch puntje in oud Straatsburg, de stad waar de lijdensgeschiedenis van Schwartz een aanvang nam.

Bij het opmaken van die bevolkingslijsten valt het oog der Franschen op den voornaam Paoli — heelemaal geen Duitsche voornaam. Zou een duistere macht geholpen hebben, door een wenkje te geven? Het is niet uit te maken. In ieder geval, op het bevolkingsbureau der bezetting verwondert men zich over den naam Paoli, een der voornamen van den onderwijzer Schwartz, die Blumenstrasse 17 te Kehl woont. En men verbaast zich nog meer, als men leest, dat die Paoli Schwartz den 9en Maart 1886 te Corte, op Corsica, geboren is.

Op Corsica geboren?

Maar dan is hij toch Franschman!

Alfons Paoli Schwartz heeft nooit anders dan verbazing over deze bewering kunnen gevoelen. Eerst veel, veel later kwam hij te weten, dat in 1889 een nieuwe bepaling in de Fransche wet was opgenomen — n.l. deze:

Ieder kind, zoowel van Fransche als van buitenlandse ouders, dat op Fransch grondgebied geboren werd, was daardoor Franschman, tenzij zijn ouders, voóf of het kind zelf later een schriftelijke verklaring van andere nationaliteit aflegden.

Er wordt verder gesnuffeld en het blijkt, dat Paoli Schwartz den heelen wereldoorlog heeft meegemaakt — aan den Duitschen kant.

Dat is verraad! Dat is misdaad! De grootste misdaad ter wereld!

Een half uur na deze ontdekking is het bevel tot inhechtenisneming uitgevaardigd. Gewoonlijk werkt het bezettingscommando langzaam, met bureaucratische zwaarwichtigheid — maar hier heet het áanpakken, vlug, vooral vlug — vóór de schurk kan ontkomen. Slechts weinige kilometers scheiden hem van het onbezette gebied. Hij moet gegrepen worden, aanstonds, nu!

Een officier en vier minderen, met bajonet op 't geweer, begeven zich onverwijd naar het huis Blumenstrasse 17. Vlug, anders is Paoli Schwartz gevlucht! Wie zoo'n misdaad op zijn geweten heeft, denkt natuurlijk aan niets anders dan aan de vlucht.

De korte, zenuwachtige stappen der Fransche infanteristen galmen door de leegte straten van het kleine stadje Kehl.

Hij denkt echter aan geen vlucht, de gewezen Duitsche soldaat Alfons Paoli Schwartz. Hij heeft een zuiver geweten — hij heeft zijn plicht gedaan voor zijn vaderland, voor Duitschland. Hij denkt niet aan vluchten — hij heeft zich niet in veiligheid te brengen, want alles is volkomen in orde. Als dat niet zoo was, had hij al veel vroeger kunnen vluchten, vóór de troepen van Hirschauer kwamen — een uur, een half uur geleden nog!

Maar nu niet meer.

Nu rollen de dobbelsteenen van zijn jammerlot.

Nu begint zijn voorbeeldeloze, dertienjarige lijdensstocht.

Reeds naderen de vijf Franschen. Hun wapens schitteren in de winterzon. Zij marcheeren de Rheinstrasse door — gaan linksaf, naar de Markt. Achter de gordijnen en luiken staan angstige menschen. Waar gaan ze heen, die vreemde soldaten? Wien gaan ze nu weer halen?

Voor het perceel Blumenstrasse 17 blijven zij staan. Zij nemen de geweren van de schouders. Eén blijft er op post staan, op de onderste trede van het rood-zandsteenen stoepje. Een tweede betreft de wacht in het benedenportaal. De officier klopt op de tweede verdieping aan de linksche deur, waar drie namen van bewoners op het briefje staan.

De twaalfjarige schooljongen Emil Schwartz, zoon van den onderwijzer Paoli Schwartz, doet open. De drie Franschen gaan naar binnen, en loopen door naar de keuken, waar een oude vrouw, de moeder van Schwartz, naast de kachel zit. Zijn vrouw had hij reeds vroeger verloren. Schwartz zelf komt nu uit de achterkamer, jas aan en hoed op, klaar om uit te gaan. Hij moet om twee uur weer les geven.

„Bent u Alfons Paoli Schwartz, geboren te Corte op Corsica?” vraagt de officier.

De aangesprokene antwoordt bevestigend.

„Dan moet u mee naar 't Hoofdkwartier!”

Er wordt geen woord van verklaring aan toegevoegd. De blanke bajonetten omschitteren den arrestant. Hij kan zijn oude moeder niet meer omhelzen, maar hij ziet, hoe zij schrikt, en hij roept haar toe:

„Natuurlijk een vergissing — ik ben zóó weer terug!”

Hij loopt de keuken door, en dan de voorkamer; in een kooi is een bonte papegaai aan 't turnen; hij blaast tegen de vreemde uniformen.

„Wees maar niet bang, Koko, de baas komt direct terug,” zoo brengt hij het schuwe dier tot kalmte. Dan loopt hij tusschen de geweren langs de kale kastanjeboomen van het marktplein. Zijn blik gaat langs den slanken toren van de oude kerk en langs het donkerrood geverfde belastingkantoor, waar het monument van Moeder Kinzig vóór staat, wittig van rijp. Hij ziet drie kinderen midden op de Markt een baantje afglijden, dan moet hij rechtsaf. Ze brengen hem door de stille Rheinstrasse, en dan door de Gewerbstrasse naar het kantongerecht, 't hoofdkwartier der Fransche bezetting te Kehl. Slechts enkele burgers kijken door de bevroren ruiten neer op de zes mannen, die voorbijgaan.

Achter hen loopt een kleine jongen. Hij huilt — misschien uit angst voor zijn vader, misschien van de kou.

Dat was den 18en Februari 1919.

III. „JE BENT EEN FRANSCHMAN!”

In een ruim vertrek van het kantongerecht zit de arrestant te wachten — te wachten — en zich te ergeren over die bespottelijke tijdverkwisting. Aan den muur tegenover hem tikt een Schwarzwaldse klok. De ijzeren sparappels schommelen langzaam, het werk brengt wat leven in de schemerige stilte.

Stuk voor stuk gaan de minuten voorbij, en de onderwijzer Schwartz merkt op, dat het vrije kwartier voorbij is. Nu wachten ze al op hem, in de school. Wie weet wat die troep jongens uithaalt, zonder onderwijzer. 't Is te hopen, dat Ludwig, de oudste jongen, het commando op zich neemt en de orde handhaaft. Dat stom-vervelende tijdvermorsen! Hij zou wel op willen staan en gewoon wegllopen — naar zijn leerlingen, aan zijn vreedzamen arbeid gaan. . . . maar de soldaat, die bij de deur tegen den muur staat te hangen, het geladen geweer met bajonet tusschen de knieën, terwijl zijn bruine vingers een sigaret draaien, die vreemde soldaat is een levend, duidelijk „neen”.

Eindelijk gaat de deur open, er komt een officier binnen, gevolgd door een klerk in uniform. Hij gaat zitten. De schildwacht wordt weggestuurd, en nu de omgeving zooveel vreedzamer is, spreekt de man met de goudgalons heel vriendelijk. Hij houdt traag-elegant zijn sigaret vast. Het spijt hem ontzettend, zoo zegt hij, dat hij den hooggeachten heer Schwartz zoo lang heeft moeten ophouden, maar hij moest helaas eerst even met Straatsburg telefoneren, en hij kon niet zoo gauw verbinding krijgen. Maar nu schoten ze op, nog een enkele onnoozele formaliteit, en meneer Schwartz kon weer naar huis aan zijn werk gaan. Ze moesten alleen een paar dingetjes vragen, het commando op de vesting; dat zou meneer Schwartz wel niet kwalijk nemen. . . .

De officier staat op. Zijn adjudant doet de deur open. Beleefd laten zij den Duitscher voorgaan. In de vestibule, bijna op den drempel, staan weer vier soldaten. Hun lange bajonetten schitteren in het licht der elektrische lampen. De klok aan den muur maakt een schrapend geluid, en geeft snel, met een zingend geluid, drie zwakke dunne slagen, door een klein houten vogeltje nagebauwd.

Op datzelfde oogenblik kwam een schoolmeisje, door den oudsten jongen gestuurd, in het huis Blumenstrasse 17, om te informeren, waar de onderwijzer blijft. Grootmoeder Schwartz zit bij de kachel; verbaasd kijkt zij op.

„Hé, is mijn zoon er nog niet? Dan zal hij onderwijl wel gekomen zijn. De Franschen zijn hem komen halen, maar hij zou direct terugkomen. Hij is er misschien nu al. . . .”

Vóór het kantongerecht staat een Fransche militaire auto. De vriendelijke officier stapt in, en verzoekt Schwartz, eveneens plaats te nemen. Het lijkt

THERMOGENE

Deze van ouds bekende watten verspreidt 'n wel-
doende warmte en bestrijdt met succes: **HOEST,**
KOUDE, GRIEP, RHEUMATIEK en STEKEN in de ZIJ.

Dozen van 45 en 75 ct. bij Apoth. en drog.

'N BEETJE HANDIGHEID, -
DA'S ALLES!

't Is wonderlijk wat U met Everlasting doen kunt.
'n Kwestie van 'n beetje techniek. U kunt er kleed-
jes uit breien, zoo mollig, dik en zacht als Persianers.
U kunt er taschjes uit breien, zoo teer gekleurd en
soepel als zijde. Badmatjes zoo sterk als cocos.
U kunt er gobelins, theemutsen, jumpers en baby-
kleertjes uit maken. 'n Klein beetje handigheid -
da's alles!

PER KNOT VAN 100 GRAM
34 CT

EVERLASTING

EVERLASTING FABRIEKEN, HEEZE (N.B.)

Abonneert U op dit blad!

KUNSTGEBITTEN

f 55.-

Absoluut pijnloze behandeling
desgewenscht termijnbetaling.
Ook voor Ziekenfondsleden.
Bureau voor Tandheelkunde
Kruisstraat 15 b - Rotterdam
Iederen dag geopend van 9-3
en 6-8 uur. Telefoon 51943
Voor Dordrecht:
Warmoezierspad 17 (Kromhout)
Iederen dag geopend van 10-12
en 7-8 uur.
Voor Delft: Markt 79
's Zaterdags van 3-5 uur.

BON

recht gevend op 2 plaatsen in het
CITY-THEATER
Hoogstraat 136-140 - Telefoon 57188

tegen halve prijzen, op alle matinee's met een minimum van 20 ct.
en op de avondvoorstellingen van Dinsdag, Woensdag, Donderdag
en Vrijdag met een minimum van 30 ct. per persoon.
Ons Kerstprogramma van Vrijdag 23 tot en met
Donderdag 29 December is zoo samengesteld, dat 't
onze bezoekers vroolijke feestdagen moet bezorgen.
Ralph Arthur Roberts zal U in de Kerstweek doen lachen in
Zu Befehl, Herr Unteroffizier!
(Present, Sergeant), terwijl **Stan Laurel** en **Oliver Hardy** in
Vagebonden
het komisch programma completeren. — Toegang alle leeftijden.

NIEUWE DANSLESSEN VOOR EERSTBEGINNENDEN
DANSINSTITUUT Aanvang Januari, Zondag- en Woensdag-
avonden. - Inl. gratis. - Inschr. dagelijks
H. FRENK - JONKERFRANSSTRAAT 21

Chronische Ischias

Pijn nu weg - stok overbodig!

Niemand kan er aan twifelen of
deze man heeft voor goed afgedaan
met het loopen met een stok, want
het is nu al vier jaar geleden, sinds
hij hem afdankte. Hij schrijft:

„18 Maanden leed ik aan chronische
ischias en rheumatiek en het was mij
onmogelijk te loopen zonder stok.
Maar nadat ik korten tijd Kruschen
Salts had gebruikt kon ik den stok weg-
doen. Het is nu vier jaar geleden dat
dit gebeurde; de pijn is nooit terug-
gekeerd en ik heb geen dag meer be-
hoeven te verzuimen op mijn werk.
Ik zou dan ook nooit meer buiten
Kruschen willen, want het is zijn ge-
wicht in goud waard. U kunt van dit
schrijven naar goeddunken gebruik
maken, want ik kan Kruschen Salts
werkelijk aan ieder lijder aanbevelen.
C. F.”

Als de afvoer-organen traag gaan
werken, wordt het schadelijke urine-
zuur vrijheid gelaten zich op te hoopen
en zich te nestelen in de weefsels,
spieren en gewrichten in den vorm
van naaldscherpe kristallen. Deze
kristallen zijn het, die, doordat zij de

zenuwvanden doorboren, de on-
dragelijke rheumatische pijnen veroorzaken.
Kruschen Salts lost de
kwaadaardige urinezuur-kristallen op
om ze daarna zacht maar volkomen
uit het lichaam te verwijderen. Wan-
neer U dan trouw blijft aan de kleine,
dagelijksche dosis, zullen de zes ver-
schillende zouten in Kruschen Salts
de afvoer-organen blijven aansporen
tot gezonde, regelde werking. Het
kwaadaardige urinezuur krijgt dan
geen kans meer zich ooit weer op te
hoopen.

Kruschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle
apothekers en drogisten à f 0.90
en f 1.60 per flacon. Stralende ge-
zondheid voor één cent per dag.
Imp.: N. V. Rowntree Handels Mij.,
Heerengracht 209, Amsterdam-C.

Wonderlijk!

In één nacht zijn mijn ruwe
handen volkomen genezen door

PUROL

Het centrum van Straatsburg, in den Elzas, met de beroemde Kathedraal in het midden op den achtergrond.

wel, of zij voor hun plezier gaan toeren. Alleen de breede blauwe ruggen van de soldaten, die op de twee voorste klapstoeltjes gaan zitten, storen dien vreedzamen indruk. Die twee zitten daar strak en roerloos, met het geweer tusschen de knieën — diep doordrongen van het gewicht der opdracht, waartoe men hen heeft uitverkoren.

De auto rolt het station voorbij, en dan de brug op. De arrestant Alfons Paoli Schwartz kijkt om, door het achterrautje van den snel voortjagenden auto. Hij ziet Kehl, in den glans der ondergaande, moede winterzon. Torens en daken verschemeren blauwachtig in den nevel. Dan opeens onttrekt een bocht alles aan zijn blik — de stad Kehl, die hem een tehuis geworden is, de torens en daken, den wildbegroeiden Rijnover, het station van roode zandsteen en de brug. Alfons Paoli Schwartz zal zijn vaderland eerst over dertien jaar, twee maanden en negen dagen terugzien.

Op het bureau der vesting Straatsburg wordt Schwartz voor een kapitein geleid. De beleefde officier is verdwenen — waarschijnlijk met den auto terug naar Kehl. Hij heeft zijn plicht gedaan, zijn slachtoffer afgeleverd. Een mensch hoeft toch niet alles even grof te doen?

De kapitein echter, die Schwartz ontvangt, schijnt geen zin te hebben in een minzaam gesprek. Hij gaat voor den arrestant staan, de armen gekruist over de borst van zijn uniform — alleen het bloedroode Legioen van Eer komt nog boven een mouw uit; hij spant zich in, om zijn kalmte te bewaren — dat is hem aan te zien; en dan begint hij te schreeuwen, heel zijn felle woede schreeuwt hij den Duitscher in 't gezicht, zoo luid, dat de soldaten in de vestibule er van staan te krimpen.

„Je bent een dienstweigeraar, een achterblijver, een deserteur! Je hebt nog erger gedaan, je hebt tegen Frankrijk, tegen je eigen vaderland de wapens gedragen! Stil, spreek me niet tegen, zwijg! Je krijgt nog gelegenheid genoeg, om te spreken. In ieder geval blijf je hier, tot alles onderzocht is. Schildwacht, breng dien man weg, naar de cel!”

Het klinkt vreemd, het klinkt bijna ongeloofelijk. Schwartz moet even (inwendig) glimlachen bij die woorden. Hebben ze hem dáárom gevangen genomen? Wat 'n malligheid! Morgen praten ze wel anders. Ja, 't zal wel geen prettige nacht worden, misschien is 't koud in die cel, maar morgen, als ze hem verhooren, zullen de Franschen zich zelf schamen over hun voorbarigheid. Met duizend excuses zullen ze hem terugbrengen, de brug weer over. Zoo'n onzin!

De gewezen Duitsche soldaat Schwartz lacht nog altijd in zijn vuistje, als hij in de donkere, ijskoude cel zit. Hij verlangt naar den volgenden dag, die het geval volkomen zal ophelderen, want veilig draagt hij in zijn binnenzak zijn Duitsche militaire papieren, het zakboekje en den pas.

Hij een Franschman? Wat 'n idee! Ja, hij is op Corsica geboren — toevallig, omdat zijn ouders daar tijdelijk vertoefden. Zijn heele jeugd heeft hij doorgebracht in Molsheim in den Elzas, aan den rand der schoone Vogezen. Het breede, gemoedelijke Elzasser-Duitsch is zijn moedertaal, en te Straatsburg, in 't Duitsche Straatsburg, heeft hij gestudeerd. In zijn twintigste levensjaar moest hij zich, als Elzasser, aangeven voor den dienst in het Duitsche leger, en dat heeft hij in 1906 gedaan. Hij werd toen niet opgeroepen, maar toen in Augustus 1914 de oorlog uitbrak, nam hij onmiddellijk dienst als vrijwilliger. Hij kreeg eerst bureau-dienst, werd toen bij verschillende korpsen geplaatst, en kwam eindelijk bij de veld-politie, waar zijn handigheid en talenkennis hem goede diensten bewezen. Na den wapenstilstand ging hij met het Duitsche leger terug over den Rijn, want sinds 1909 woonde hij met zijn moeder en zijn zoontje in Kehl. Bij de demobilisatie kreeg hij zijn papieren, en hij vatte zijn vreedzame werk weer op.

Was er iets in dien lijnrechten levensloop, dat een arrestatie wettigde? Al is de haat tusschen de volkeren, de onverzoenlijkheid nóg zoo groot — ook in Frankrijk zijn er rechters! Ook daar zijn er mannen, die weten, wat plichtsbetrachting is, die een ridderlijk respect hebben ook voor den tegenstander, die zonder vrees of blaam zijn vaderland verdedigde.

Ook Franschen zijn gewone menschen. Ook Fransche rechters willen Recht. Hierop vertrouwt Alfons Paoli Schwartz en zijn moed blijft ongeschokt. Zonder vrees voor den morgen, die hem eer en vrijheid terug zal geven, strekt hij zich uit op de harde brits en weldra slaapt hij.

Het is een lange nacht, en een koude nacht, in die eenzame cel van de militaire gevangenis te Straatsburg. Meermalen moet de gevangene opstaan, om zijn verstijfde ledematen door beweging te verwarmen. Buiten de celdeur hoort hij een schildwacht langzaam heen en weer loopen. Menigmaal komt de geweerklomp van dien soldaat luid neer op den steenen vloer.

Dan komt traag de schemering, en daarna een koude, naargeestige dag, met lage sneeuwwolken in de lucht. Maar voor Schwartz is het een heerlijke dag — de dag der bevrijding!

IV. ER ZIJN RECHTERS IN PARIJS!

In den loop van den morgen wordt Schwartz uit zijn cel gehaald, en bij den bijterigen kapitein gebracht. Knorrig zit de officier achter zijn schrijftafel, en naast hem zit een klerk, die de vragen en antwoorden moet aanteekenen.

„Niets aan te doen — u bent Franschman, meneer Schwartz, en u hebt als Franschman met de Duitschers meegevochten! Als ik u was, zou ik van schaamte door den grond zinken!”

De Duitscher gaat wat rechter staan.

„Pardon — ik ben wel op Corsica geboren, maar mijn ouders waren Duitschers, en ik heb...”

„De krijgsraad in Parijs zal u wel duidelijk maken, wat u bent, waarde heer. Volgens de

Fransche wet bent u Franschman, precies als ieder ander, die 't geluk en de hooge eer geniet, onder een Franschen hemel geboren te worden. Uw vader is trouwens in Parijs geboren — dus...! Maar 't komt er niemendal op aan, welke nationaliteit uw ouders hadden, toen u geboren werd. Dat zullen ze u wel gauw duidelijk maken... en ze zullen u óók aan 't verstand brengen, wat 't zeggen wil, de wapens op te nemen tegen zijn eigen vaderland.”

De arrestant voelt een wilden toorn in zich opkomen. Hij zou op den officier toe willen springen en hem toe willen schreeuwen: „Man, ik ben Duitscher — Duitscher, hoor je! Ik heb met jullie klikke niets te maken, en ik wil er niets mee te maken hebben ook!” Zulk een aandrift voelt hij, maar hij beheerscht zich — kalmte is tegenover die knorrige opwinding zijn beste wapen. Zijn stem klinkt overtuigend en vast:

„De nationaliteit van mijn vader staat boven allen twijfel vast. Hij is in Parijs geboren, uit Elzasser ouders. Zijn vader was later ambtenaar in Metz, en ook na 1871 heeft hij dien post behouden, tot aan zijn dood; mijn grootmoeder had later pensioen, precies als alle Duitsche weduwen van beamtten. Mijn vader kreeg in 1873 de Duitsche reddingsmedaille, omdat hij twee kinderen onder het ijs van de Moezel vandaan had gehaald. Twee jaar later heeft hij in Königsberg gediend, en toen is hij getrouwd met mijn moeder, een echte Elzasserin, die na den vrede van Frankfurt zonder twijfel een Duitsche was. Onze heele familie zijn Duitschers. Mijn vader ligt in Kehl begraven. Waarom zou ik dan een Franschman zijn?”

De kapitein doet ijszig, afwijzend:

„Ik ben niet van plan, er met u over te redeneeren. U bent Franschman — dat zullen ze u wel bewijzen. Uw familie-historie interesseert me geen snars, en voor uw misdaad zult u zich in Parijs moeten verantwoorden. Breng den man weg!”

Op den laten avond van dien droeven dag wordt de gevangene Schwartz uit zijn cel gehaald en naar het Straatsburger station gevoerd. Hij wordt bewaakt door twee beamtten in burger. Snel loopen ze het stationsplein over en de groote hall door. Het is bijna niet te zien, dat de middelste van de drie een dun stalen kettinkje aan den pols draagt.

Als gewone reizigers klimmen zij in een coupé van den nachtsneltrein naar Parijs — misschien slapen zij nu en dan een kwartiertje op de harde banken van de derde klasse — en vroeg in den morgen, nog vóór Parijs ontwaakt, bereiken zij de reuzenstad, waar den arrestant zeker recht zal wedervaren.

Schwartz ziet niets van de schoonheden der veelgeprezen lichtstad. Hij kijkt niet rechts of links — hij hoopt alleen maar dat zijn zaak spoedig afgehandeld zal zijn. Hij wil niets zien en niets hooren — hij wil alleen maar gauw naar zijn rechter — gauw!

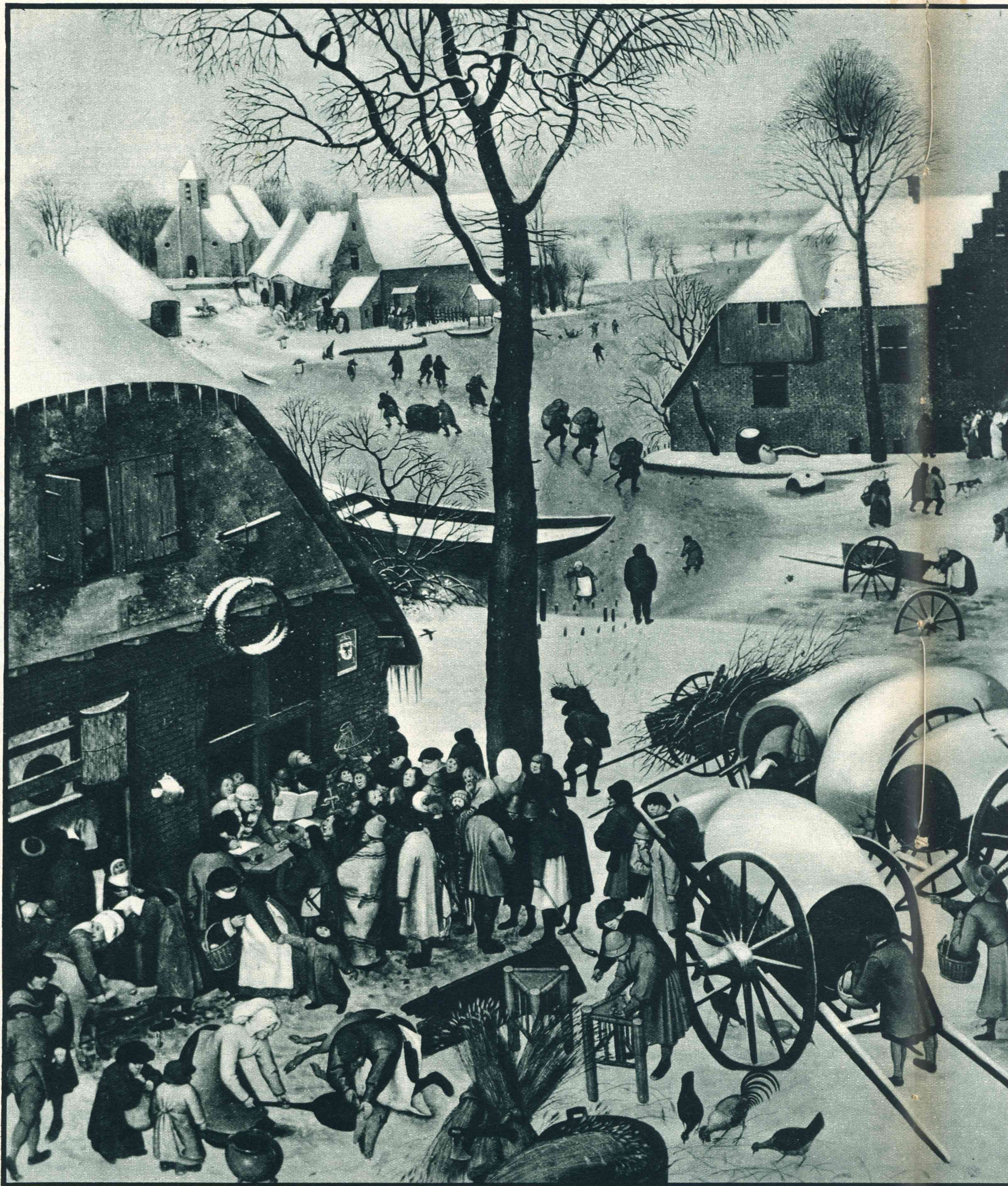
Men brengt hem naar de militaire gevangenis. Vóór de zware poort achter hem gesloten wordt ziet hij even, in de nevelige verte van den kouden ochtend, den top van de obelisk. Nu weet hij, dat hij in de buurt is van de Place de la Concorde, waar eens de guillotine bloedig hoogtij vierde.

Enkele uren later haalt men den Duitscher uit zijn cel, en leidt hem door een paar straten — waar 't nu druk is — naar den rechter.

De gevangene verheugt zich. Nu moet zijn leed gauw geleden zijn. Einde-lijk zal hij het Recht vinden, den rechten weg, waarvan de Fransche natie nooit een duimbreed af zal wijken, naar het heet. Gaat Frankrijk niet groot op den naam, „het geweten der wereld” te zijn?

Waar moet men dan rechtvaardigheid vinden, als het niet is bij de rechters in Parijs?

(Wordt voortgezet)

Maria en Joseph komen te Bethlehem aan om zich door de Romeinsche ambtenaren te laten inschrijven voor de volkstelling. — Merkwaardig is het hoe Brueghel zulk een gebeurtenis uit het Nieuwe Testament doet afspelen in een Brabantsch landschap, gestoffeerd door Brabantsche figuurtjes met hun eigen leven en landelijken humor. Zijn doeken of paneelen

DE VOLKSTELLING VAN PIETER
(1525 - 1569)

ING VAN PIETER BRUEGHEL
(1525 - † 1569)

tintelen van leven. Zijn manier van schilderen (techniek) is uiterst verzorgd en de tekening van de figuren is onberispelijk. De landschappen die als achtergronden dienen hebben een zóó sterk karakter, dat zij van grooten invloed zijn geweest op de na hem komende landschapsschilders. Pieter Bruegel is een van de belangrijkste schilders der 16e eeuw.

VROUWENLEVEN

SCHOTSCHES RUITEN EN ANDERE GARNEERINGEN

Geruite stoffen zijn weer in de mode — ruiten, klein en groot, voor heele japonnen en kinderjurken, maar vooral ook voor garneringen. En dit plaatste nu doet ons weer 'n middel aan de hand niet alleen voor de garnering van iets nieuws, maar vooral voor het renoveeren en opfleuren van oude toiletten.

Zoo'n garneringsruit kan op alle mogelijke manieren worden aangewend, waarvan wel de

geruite pofmouwtjes op 'n lange nauwsluitende effen mouw is bijzonder aardig. Hierbij sluit zich dan aan de een of andere halsgarneering en misschien nog 'n ceintuur van geruite stof, ofwel een van beide.

Ook 'n zeer bescheiden ruitgarneering, een als 't ware losjes omgestrikte Schotsche rand, bijvoorbeeld, ter hoogte van den elleboog bij 'n effen mouw, waarbij zich dan aansluit 'n geruit randje hier of daar in de garnering van de taille, zal al dadelijk 'n geheel ander en meer modieus cachet geven aan 'n japon.

En 'n geruite blouse op 'n effen rok vormt 'n zeer elegant geheel met 'n kort bontjasje.

Bij geruite japonnen — hetzij de ruit groot is of klein vormt steeds de wijze waarop de ruit verwerkt wordt een deel van de garnering. Een voorbeeld daarvan was de afbeelding van de geruite japon uit ons vorig nummer, terwijl ook die van deze week ons in die richting iets kan leeren. Voor voor- en achterbaan van deze japon is de kleine ruit recht genomen, bij de zijbanen loopt de ruit schuin. De taille sluit zich hierbij aan. Bij de voorpanden, waaraan de pofmouwtjes zijn aangeknipt, loopt de ruit recht, bij de apart ingezette zijstukken is de ruit schuin als bij de zijbanen van den rok.

Dit fraaie, eenvoudig aandoende model werd ontworpen in zwart met wit fluweel, door Francis.

Découpé's vormen ook bij effen japonnen een zeer gewilde garnering. Ze zijn

Toilet van zwart marocain met inzetels in rood en wit als garnering.

eenvoudigste is: de losjes omgeknoopte geruite sjaal van zijde of marocain op effen jurken. Draagt men zoo'n sjaal bij 'n mantel, dan verkrijgt men al dadelijk een geheel wanneer men van hetzelfde materiaal een kleine garnering aanbrengt op het erbij gedragen hoedje. Die garnering kan ook bestaan uit een geheel hoedenrandje, terwijl 'n geheel hoedje of 'n eenvoudig mutsje van dezelfde geruite stof zeer zeker up to date is.

Voor eenvoudige wollen jurken vindt men 'n prachtige garnering in geruit fluweel of geruite tafzijde, niet alleen voor de gewone halsgarneering en manchetten, maar ook in den vorm van pofmouwtjes bijvoorbeeld. Het effect van zoo'n paar

Namiddagjapon van zwart met wit fluweel.

soms zeer bewerkelijk en geaccentueerd door open gewerkte randen, terwijl ook soms 'n aardig effect wordt verkregen door 'n doorgeregen wollen draad in afstekende kleur.

Afstekende kleuren dienen ook als garnering van de tweede hierbij afgebeelde namiddagjapon, een Parijsch model van Suceber. Dit toilet van zwart crêpe marocain met zijn eenvoudige lijnen heeft 'n levendige garnering van witte en roode inzetels voor halsafsluiting en mouwengarneering.

Ons derde model, uitgevoerd in oud-roode wollen stof, heeft 'n heel aparte garnering van wit linnen applicaties op zalmkleurige mousseline de soie.

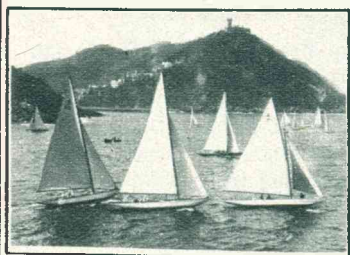
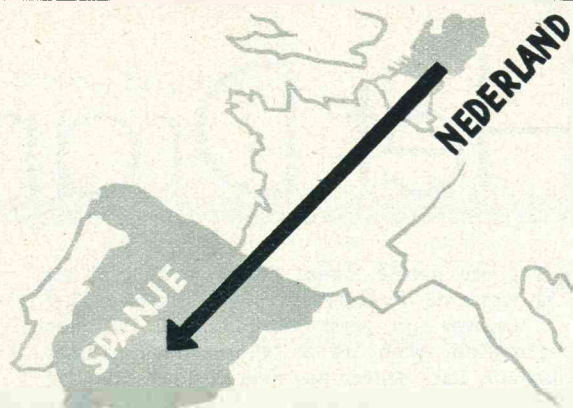
Kleine bolero's, soms met lange mouwen, soms met pofmouwtjes of kleine schoudervleugeltjes zijn 'n uitstekend middel om de een of andere japon weer eens 'n ander aanzien te geven. Zoo'n bolero met bijbehorenden rok vormt met een zijden blouse een coquet geheel, terwijl een korte bolero van fluweel of zijde als garnering dienen kan voor 'n eenvoudige wollen japon.

Tot garnering dienen ook de moderne handschoenen van zeer soepel leer, dat zich als stof laat verwerken. Deze handschoenen welke bijna tot aan den elleboog reiken, hebben fraai gegarneerde manchetten — kleine plooitjes bijv. in zigzaglijnen genaaid over de geheele oppervlakte, ofwel 'n rij tamelijk groote zilveren knopen.

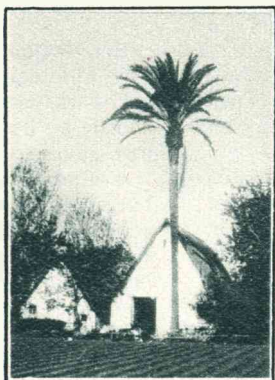
PAULA DEROSE.

De oud-roode wollen stof van deze japon heeft als garnering applicaties van wit linnen op zalmkleurige mousseline de soie.

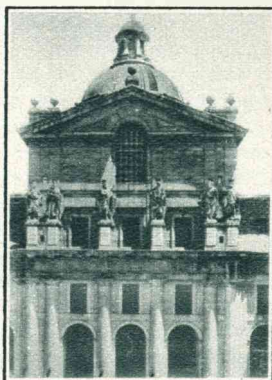
3 weken in Spanje voor fl. 112

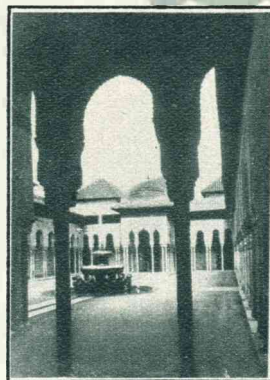
S. Sebastian

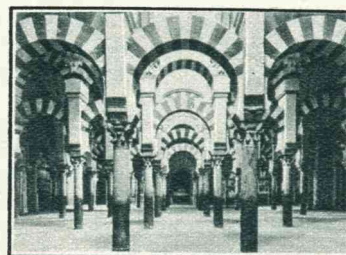
Valencia

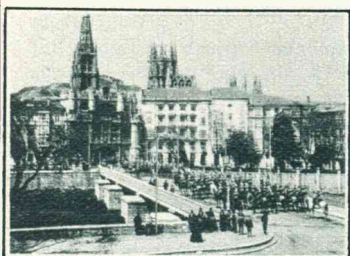
Madrid

Granada

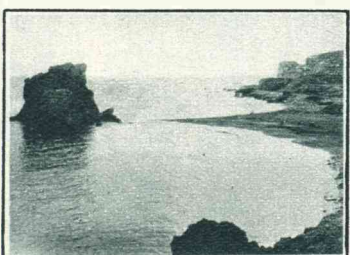
Cordoba

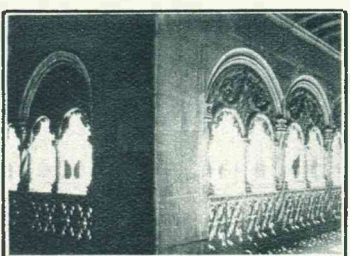
Burgos

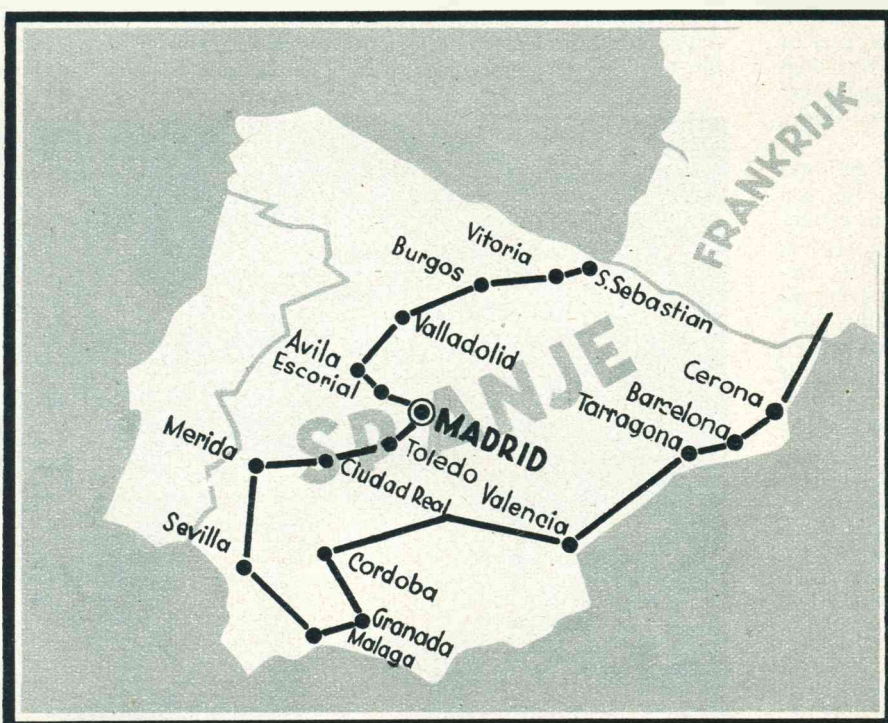
Avila

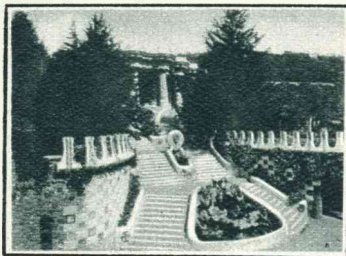
Malaga

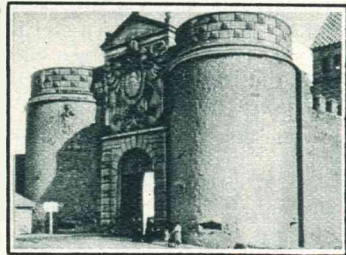
Valladolid

Merida

Barcelona

Toledo

Sevilla

SEVILLA

Wereldberoemd om de Andalusische pracht

CORDOBA

Oude residentie der Arabische vorsten

GRANADA

Schatkamer van kunst en natuur

MALAGA

Heerlijk klimaat

SAN SEBASTIAN

Cosmopolitisch en gezellig

BURGOS

VALLADOLID

AVILLA

ESCORIAL

TOLEDO

Legendarische omgeving en onvergelykelijke monumenten

MADRID

Groote stad van bijzondere aantrekkelijkheid

VALENCIA

Sinaasappel- en palmentuinen

TARRAGONA

EN MERIDA

Prachtige Romeinsche monumenten

BARCELONA

De Koningin der Middellandsche Zee

Prijs van het spoorbiljet voor dezen geheelen tocht
(Tarief G.V. 7, Spoorgids):

1e klas: ongeveer	f 63.-	(308.80 pesetas)
2e klas: "	- 47.-	(231.40 ")
3e klas: "	- 31.-	(151.65 ")

Prijs voor volledig pension (twee degelijke en overvloedige maaltijden met ontbijt) vanaf f 2.50 = 12 pesetas (zindelijk en comfortabel logies) tot f 6.10 = 30 pesetas (eerste klas hotels). De prijzen van de groote hotels in de belangrijke plaatsen komen overeen met die van dergelijke hotels in andere landen van Europa.

Kostelooze en uitvoerige inlichtingen bij het

Nationaal Bureau voor Toerisme, 2 Medinaceli 2, Madrid, en alle Nederlandsche Reisbureaux

Het Drama in de Poolzee

door

JAMES OLIVER CURWOOD

Nog een poosje, nadat Meecham zich uit het water der Poolzee had opgetrokken op het ijs, was zijn geest verdoofd. De fluitende noordenwind, waar hij al twintig nachten naar geluisterd had, scheen nog door zijn hersenen te blazen. Er doorheen kwam het tafereel van enkele minuten te voren hem voor den geest, als in losse stukken van een uiteengerukt schilderij. Grijpend aan hoekige ijsranden, met bevroerende vingers, staarde hij rond, om in den donkeren nacht de lichten van het schip te vinden. Hij zag ze, ver weg, flauw glimmend, als roode en gele sterren.

Nu zag hij levendig het heele beeld weer, alsof er een bliksemstraal was uitgeslagen. Hij zag zichzelf staan, leunend over de reeling van het schip, starend naar het pool-mysterie, en denkend aan Jerry, zijn vrouw. Toen zag hij Burke, den tweeden officier, opkomen uit het donker, en hij hoorde weer de sarrrende stem van dien man, die hem haatte, en die hem deze heele reis bedorven had. Hij had den man uitgelachen. Maar om wat er daarna gebeurde, vroeg hij zich nu af, of hij beest was of mensch. Hij begreep eigenlijk niet, waarom Burke hem had geslagen, na dien lach. Maar zelf had hij teruggeslagen. Hij had het afstootelijke gezicht van Burke weer op zich zien afkomen. En toen had iets snellers, iets lagers dan de rede hem gedreven. Hij had zijn pistool getrokken en het op Burke afgeschoten.

Hij wist, dat hij goed geraakt had — in de borst — en dat Burke dood was neergevallen. Met een wilden schreeuw was Burke tegen hem aan gerold, en door den schok was hij overboord geschoten, terwijl er een paar matrozen door 't donker toesnelden. Hij — Meecham — had geen kik gegeven. De zee sloot zich over hem. Een minuut later misschien kwam hij boven, en zijn handen grepen naar den rand van een ijsschots. Het duurde vijf minuten, eer 't hem gelukt was, zich op te hijschen. In dien tijd was 't schip al 'n heel eind weg.

Nu ging Meecham staan en hij keek om zich heen. 't Water stroomde uit zijn kleeren en uit z'n haar over zijn gezicht, en een afschuwelijke kou begon zijn ledematen al te verdooven. Hij trok zijn bontjas uit, gooide die los over zijn hoofd en gezicht, en liet haar neervallen over zijn schouders. Toen begon hij te dansen en met zijn armen te zwaaien, en hij hield pas op, toen hij niet meer kon. Tegen dien tijd waren zijn kleeren stijf-bevroren, maar zijn lichaam was vrij en warm, en het stak in 'n windproof huls, die hem wel 'n paar uren kon beschermen.

Eerst daarna keek Meecham wat kalmer rond en berekende zijn kans. Die was meer dan gering. Hij was verloren, even zeker als wanneer hij al op den bodem der zee lag. Maar vechten tegen bezwaren was een sport voor Meecham. Vooral voor kleine Jerry, zijn vrouw, had hij gevochten. Door haar was hij omhooggekomen tot den schrijver, die hij nu was. Het was de dappere kleine Jerry, die hem gedrongen had deze opdracht voor een tijdschrift aan te nemen... en nu liep 't zóó af.

Meecham keek rond, terwijl hij aan haar dacht, als verwachtte hij half, haar gezicht ergens te zien verschijnen. Het daagde. Witte vormen dreven met hem mee — de eerste ijsbergen die afkwamen naar Hudson-baai. Het duurde niet veel dagen meer, of het schip ging terug, naar huis — over een paar weken kreeg kleine Jerry het te hooren. Als 't niet erger was geweest dan 't bericht van zijn dood — 'n heldhaftigen dood misschien — zou Meecham's hart niet in hem gestorven zijn. Maar ze zou te hooren krijgen — net tegen Kerstmis — dat hij een moordenaar was.

Hij werd weer koud en ging weer dansen. Het scheen uren te duren, eer het licht doorbrak. Hij kreeg een vreemde hoofdpijn en de doofheid van zijn ledematen nam toe. Hij wist, dat 't het begin van het einde was, en dat de dood pijnloos zou komen, als een diepe slaap. Hij vond een holte in de oppervlakte van de schots, waar hij zich in

kon bergen, zoodat hij vrij was van het overspoelende water. Misschien zou ooit een jager of een walvischvanger hem daar vinden....

Toen 't licht was, probeerde hij nog eens te dansen, maar zijn beenen sloegen onder hem uit. Toen kraakte er iets alsof er ijs brak, en er ging een eigenaardig, zingend geluid over zijn hoofd. Hij was suf — hij lette er verder niet op. Het knalde weer en 't was, of er een bij langs Meecham's oor zoemde. Met groote inspanning heesch hij zich op, kwam overeind. Niet ver weg was een groot ijsveld. Daar zag hij iets op bewegen, naar hem toe komen. Het scheen in 't water te springen. Toen schoot er iets zwarts los van het ijsveld. Het was een boot. Meecham ging weer liggen; hij vroeg zich af, of er iemand over hem heen boog.

„Ik dacht werkelijk, dat je een rob was!” hoorde hij een stem zeggen.

Toen hij zijn oogen opendeed, lag hij in de warmte van een hut. Er gooide iemand iets heets door zijn keel, en een ander was hem krachtig aan 't

wrijven. Hij ging zitten, keek naar zijn redders en mompelde iets, dat de anderen schenen te verstaan.

„Je bent op Fullerton — kaap Fullerton,” hoorde hij een stem vertellen. „We zijn van de Noordwestelijke Bereden Politie — Scottie Haines en korporaal Robert McKay.”

Een week later kroop Meecham 's nachts van zijn krib, ging naar de deur en deed die zacht open. De nacht was zwart als inkt, en als een doffen donder hoorde hij het werken van het ijs, dat hen insloot, hen gevangen dreigde te houden, maandenlang. Daarginds, waar er beweging in 't ijs was, lag de Hudson-baai en Fort Churchill, en daarachter, zevenhonderd mijlen ver, was thuis en kleine Jerry. Een boodschap sturen kon hij niet... en zij zou het verschrikkelijke nieuws uit een vreemden mond hooren... en hij moest hier blijven, wachten op de lente.

En opeens kwam het besluit, niet op de lente te wachten. Hij ging er doorheen ploeteren, naar het zuiden. Als 't niet anders kon, ging hij alleen, langs de baai. Hij kon sterven, maar probeeren zou hij 't.

Den volgenden morgen vertelde hij Scottie en McKay van zijn besluit. Zijn gezicht was heel bleek en het koude grijs van zijn oogen waarschuwde hen,

Yverukking

De slaap der gelukkigen.

dat hij naar geen tegenspraak of redeneering zou luisteren.

„Ik kan me best begrijpen, dat je naar je vrouw wilt,” zei McKay. „Maar 't is je dood — absoluut, zeker — als je alleen gaat. En wij kunnen niet weg. De eenige kans is, dat je een Eskimo krijgt. Bijvoorbeeld Bye-Bye met zijn honden, zestig mijl de kust op.... Misschien wil die.”

Ze hadden tien dagen nodig, om daar achter te komen. Toen kwam Scottie terug met Bye-Bye. Toen hadden Bye-Bye en Meecham vijftien dagen nodig, om het Eskimo-dorp aan de Maguse-rivier te bereiken en op den veertienden dag scheen er iets te breken in Meecham's hoofd. Een week lang lag hij ziek in een der holen, en 't was een geluk, dat de Eskimo zijn gemompel over dooden en moordenaars en over Jerry's bruine haar en blauwe oogen niet begrijpen kon.

Toen Meecham weer bijkwam, was hij heel iemand anders dan hij geweest was. Hij schrok van zichzelf, toen hij in zijn zakspiegeltje keek. Zijn gezicht was mager en overdekt met ruigen baard-groei. Zijn oogen waren schichtig en met bloed doorloopen. Het leek hem een ander gezicht dan het zijne, dat uit het spiegeltje naar hem keek, en hij zag rond naar de menschen met de walrus-oogen, die hem geherbergd hadden, om zich te verzekeren, dat alles echt was. Er was ook iets krakerigs in zijn hoofd, dat hij niet begreep. Soms deed het pijn, meestal maakte 't hem duizelig, en dan leek 't hem donkerder te worden.

Het was vijf weken later, toen hij Churchill bereikte. Zijn baard was een decimeter lang en zijn blonde haar viel tot op zijn schouders. Maar hij deed nergens iets aan. Hij wist, dat niemand hem zoo herkennen zou, zelfs Jerry niet. 't Was tien weken geleden, dat hij over boord gevallen was.

't Schip zou wel al terug zijn, en iedereen wist nu van de laffe manier, waarop hij Burke gedood had. Zijn ziel deed pijn als hij bedacht, hoe bitter en troosteloos het afschuwelijke nieuws haar feest-dagen zou maken.

Daarna had hij veel meer last van het kraken in zijn hoofd. Dit hield hem weer veertien dagen op.

't Was vijf maanden na den nacht, waarin hij Burke had doodgeschoten, dat hij in Etomami kwam. Iedereen keek hem achterdochtig aan, vooral omdat zijn oogen zoo rood waren. Scottie en MacKay hadden hem kunnen vertellen, dat dit door de kou en de sneeuw kwam, en dat hij blind zou zijn geweest, als 't nog een poosje langer geduurd had; maar dat wisten de andere menschen niet.

Geleidelijk had hij zijn plannen beraamd. Hij wou kleine Jerry zien en spreken, en dan verdween hij weer. Een poosje later kon ze bij hem komen, en dan begonnen ze 't leven opnieuw, ergens in een verren uithoek van de wereld.

Zijn geld raakte op, — de laatste twee dagen van zijn reis moest hij 't ongeveer zonder voedsel stellen. Dat deed zijn oogen geen goed, en dien last in zijn hoofd ook niet. Het kraken en de pijn kwamen terug. De laatste tien uren had hij koorts. Zijn hoofd draaide, toen hij op een middag zijn woonstad binnenstroomde.

Hij liep te zoeken naar het gezicht van Jerry. Er waren een paar andere gezichten die hij herkende, maar die ging hij voorbij. Hij voelde een dolle begeerte om Jerry te zien. Zijn slapen klopten, en er was in zijn hoofd een vuur, dat door zijn oogen heen scheen te branden. Hij klom op een bus, en zat met gebogen hoofd in een hoek. Er was bijna geen leven meer in hem, toen hij langs het trottoir liep, naar hun vroeger tehuis. Hij trok aan de bel, en een oogenblik later kwam er een

vreemde vrouw aan de deur. Hij merkte niet, dat ze een beetje bang voor hem terugdeinsde.

„Is mevrouw Meecham thuis?” vroeg hij.

„Nee,” zei de vrouw. „Niet voor vanavond. Ze is naar de rechtbank.”

„Rechtbank?”

„Ja, voor die moordgeschiedenis. Weet u 't niet, van haar man?”

„Ja,” riep Meecham. Het was als een doods-snik. Hij keerde zich om en rende weg als een bezetene. De vrouw sloeg de deur dicht, en Meecham wankelde duizelig de straat door.

„Naar de rechtbank,” mompelde hij half suf. Hij klom weer in een bus. Een half uur later ging hij de stoep op, die hij als journalist zoo dikwijls beklommen had, op zoek naar iets „pikants”. Hij zag de oude gezichten — dezelfde veldwachters en beamtten; maar niemand herkende hem. Hij hoorde de bekende stem van rechter Dorry, en ging naar binnen. De zaal was bijna leeg. Kleine Jerry was er niet. Hij ging het volgende zaaltje in — dat van zijn ouden vijand, rechter Swain — en daar was Jerry ook niet. Hij wou vragen, maar een vonkje van voorzichtigheid weerhield hem nog. Hij ging zacht naar de derde en laatste kamer. Die was vol. Maar er was geen geluid. Een vreemde stilte hing over allen.

En toen kwam er, helder en duidelijk, een stem. Meecham begreep, wat het was. De voorman van een jury las een uitspraak voor. Hij scheen enkel deze woorden te hooren: „Wij oordeelen den beklagde schuldig aan moord met voorbedachten rade.”

Als ten antwoord op die verklaring rees er een stem uit de stilte — een wilde, dierlijke kreet. Het was de stem van Meecham. Het kraken in zijn hoofd was als een donder geworden, en hij werd nog maar door één aandrifft geregeerd — hier was de rechtszaal — hier hoorde hij — hier, niet bij Jerry. Jerry was weg en zijn leven was weg. Hij moest zichzelf aangeven, hij moest staan naast dien anderen moordenaar, die daar juist veroordeeld werd.... of bedoelden ze hem? Hij was als een krankzinnige nu. Hij drong tusschen de menschen door, hij sloeg ze opzij, tot hij voor de leuning stond, die hem scheidde van den rechter, de advocaten, de getuigen en de jury.

„Ik — ik ben ook een moordenaar!” schreeuwde hij schor. „Ik ben Tom Meecham, en ik heb Henry Burke vermoord — in de Poolzee, vijf maanden geleden.”

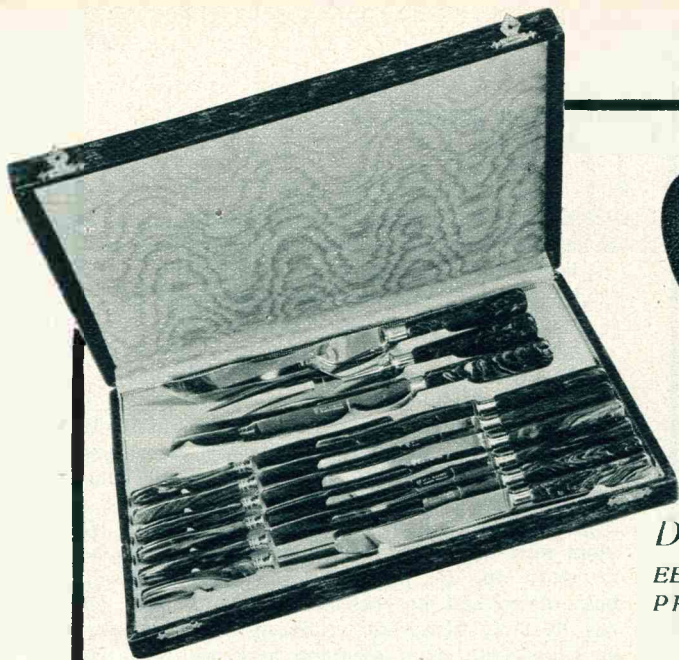
Een vrouw stond op, met een gil — een klein vrouwtje, heelemaal in 't zwart. En met een wilden uitroep sprong de beklagde, die pas veroordeeld was, op tusschen zijn bewakers.

„Ik ben een móordenaar!” herhaalde Meecham. „Ik ben....” Hij zweeg, staarde, sloeg de armen uit. „Jerry — kleine Jerry!”

Nu was de vrouw bij hem; haar armen waren om zijn ruige hoofd, en zij kreunde en snikte zijn naam uit, zooals men kan kreunen en snikken over iemand, die plotseling van den doode is opgestaan. En achter haar zagen Meecham's brandende oogen het gezicht van den beklagde — het gezicht van Henry Burke! Hij begreep het niet. Een Niagara van donder, een gebrul van stemmen scheen op te rijzen om hem heen. Als in een droom herkende hij gezichten, die schenen weg te wazen terwijl hij er naar keek — kleine Jerry, Burke, de rechter! Hij stak zijn handen uit, klaagde Jerry's naam, riep, dat ze niet van hem weg mocht gaan, en door al het ploffende rumoer heen kwam haar stem tot hem. Maar ze ging verder — verder! Ze verliet hem! Hij kon haar niet meer zien, en met een wanhoopskreet viel hij voorover in twee beschermende armen, die hij niet eens meer voelen kon.

Het duurde vele dagen, voor men hem aan 't verstand kon brengen dat hij Burke niet gedood had, maar dat Burke aangeklaagd was wegens moord op hem, en schuldig verklaard: Tom Meecham vermoord, en zijn lijk in zee geworpen....

De tijd voor de Kerstviering die Meecham ontworpen had, vóór zijn tragische dagen begonnen, was voorbij — maar in een overvloed van vrede en goeden wil beleefde hij Kerstmis vele, vele dagen.

Onze Kerstprijsvraag

De eerste Prijs:

EEN CASSETTE MET
PRIMA ROESTVRIJE
MESSEN.

Het spreekt vanzelf dat wij, der traditie getrouw, onzen lezers in dit nummer een prijsvraag voorleggen, waaraan zij tijdens de Kerstdagen al hun krachten kunnen besteden! Ook is het vanzelfsprekend, dat wij een uitgelezen collectie pracht- en waardevolle voorwerpen beschikbaar stellen voor hen, wier oplossingen juist zijn, of om, wanneer er meer goede oplossers dan prijzen zijn, onder dezen te worden verloot.

Nu eerst even over de prijsvraag zelf. Gezien de groote populariteit van woord- en letterraadsels, hebben wij een dergelijke puzzle samengesteld. We hebben namelijk een serie woorden opgezocht, goed geteld 12 stuks, *welke alle met een s beginnen en op een s eindigen* en welke telkens uit één letter meer bestaan, dusdanig, dat het eerste of kortste woord uit drie let-

woord uit drie letters bestaat en het langste uit veertien letters, volgens het hierbij afgebeeld schema.

Welke zijn nu die woorden ? Dat is niet zoo heel moeilijk uit te vinden, als

ge weet, dat de omschrijving of beteekenis hiervan (maar niet in de juiste volgorde van 1 tot 12, dat zou te gemakkelijk zijn) aldus luidt :

*Openbaar gebouw, gebak, bestuurslid, vloeistof
noodsein, beroemd schilderij van Rembrandt,
vaartrichting van rivierschip, toevluchtsoord,
soort kool-groente, waterkeering, schouwburg-
rang en bestanddeel van soldatenbed.*

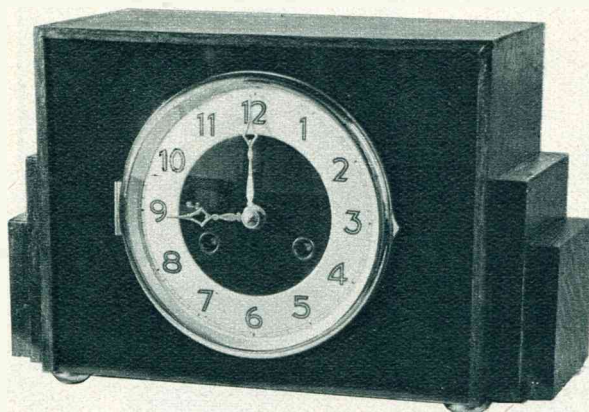
Maar om het van den anderen kant weer niet tè lastig te maken, geven we hier de ontbrekende letters aan, natuurlijk evenmin in de juiste volgorde, doch alphabetisch.

a, a, a, a, a, a, a, a, a, a, a, a, a, c, c, d, e, e, e, e, e,
e, e, h, h, i, i, i, i, i, i, j, l, l, l, l, l, l, m, m, m, o, o,
o, o, o, o, p, p, p, p, r, r, r, r, r, r, r, r, r, s, t, t, t,
t, t, t, t, t, t, t, t, u, u, u, u, u, w.

Ziezo, dat is nu onze prijsvraag ; nu een woordje over de prijzen. We hebben gemeend, eens extra goed voor den dag te moeten komen, zoodat we niet minder dan **25** luxe-voorwerpen, alle waardevol en van prima kwaliteit.

De tweede Prijs:

EEN PENDULE VAN
1e KLAS FABRIKAAT.

TEZAMEN DUS NIET MINDER DAN
VIJFTIG PRIJZEN

Maar nu nog een vraag en een vriendelijk verzoek! Het komt den laatsten

tijd herhaaldelijk voor, dat we brieven ontvangen, waarin onze abonné's hun voldoening uitspreken over den inhoud van ons blad, maar waarin dan tevens heel vriendelijk gevraagd werd om voortaan meer aan dit of aan dat aandacht te willen schenken, enz. enz. Vooral is er druk gecorrespondeerd over onze, naar men zegt prachtige en alom bekende, middenplaten. De een vraagt b.v. hartstochtelijk om meer van die groote, zoogenaamd aflopende middenplaten te geven in den trant als de onlangs gepubliceerde, „De schroef van den Oceaanreus” en „Mannen der zee”; de ander smeekt bijna om er den witten rand omheen te laten! Het is moeilijk om het iedereen naar den zin te maken, maar juist omdat we dat zoo graag

zoo veel mogelijk tóch willen doen en omdat we daarom ook zoo graag wilden weten, hoe de meesten onzer abonné's over zulke bepaalde onderwerpen denken, hebben we besloten om ons zoo af en toe tot de daarin belangstellende lezers te wenden met het allervriendelijkst verzoek, zich in deze of gene kwestie uit te spreken.

* * *

Voor dezen keer zouden we daarom willen vragen of de inzenders van deze prijsvraag-oplossing tevens hun voorkeur zouden willen kenbaar maken, hetzij voor de groote, aflopende middenplaat, hetzij voor die met een witten rand, door onder de oplossing òf een **a** òf een **w** te zetten, al naar gelang ze meer voor de eerste of voor de tweede voelen. Een kleine moeite, nietwaar, waarmede u echter ons een grooten dienst bewijst en waarvoor we u dan ook hartelijk dank zeggen! We hopen alleen maar dat er geen familie-strijdvragen met alle nargigheid daaraan verbonden, uit voortvloeien....

De derde Prijs:
**VERSTELBARE LIG-
 STOEL, COMPLEET**
 MET KUSSENS.

De derde Prijs:

VERSTELBARE LIG-
STOEL, COMPLEET
MET KUSSENS.

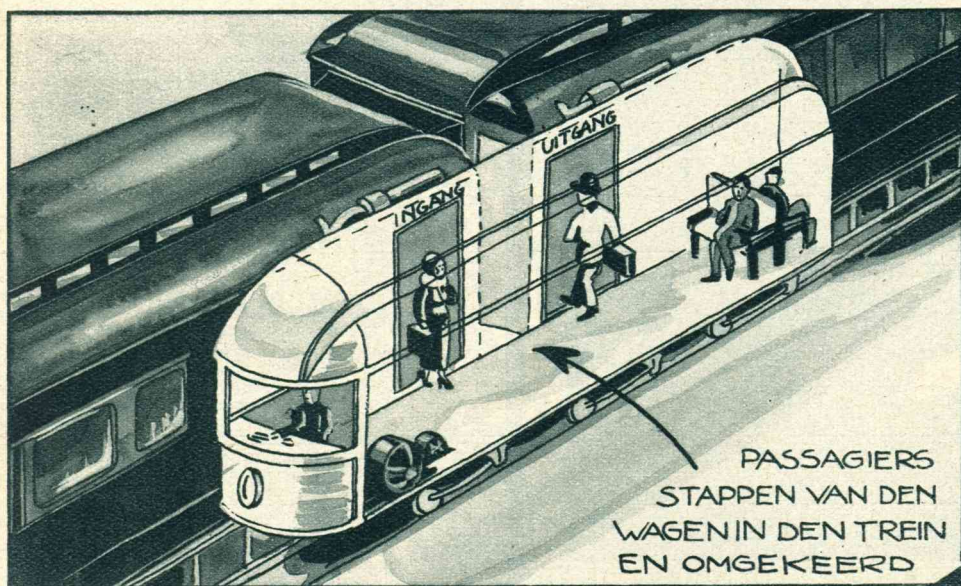
Oplossingen (liefst met aanduiding van **a** of **w**) worden op briefkaart onder motto *Prijsvraag* ingewacht bij onze kantoren, tot uiterlijk 3 Januari a.s.

En nu, geachte le-
zeressen en lezers, Uw
krachten ingespannen
om mede te kunnen din-
gen naar de honderd
prijzen die voor verzen-
ding reeds gereed liggen
en ten slotte...

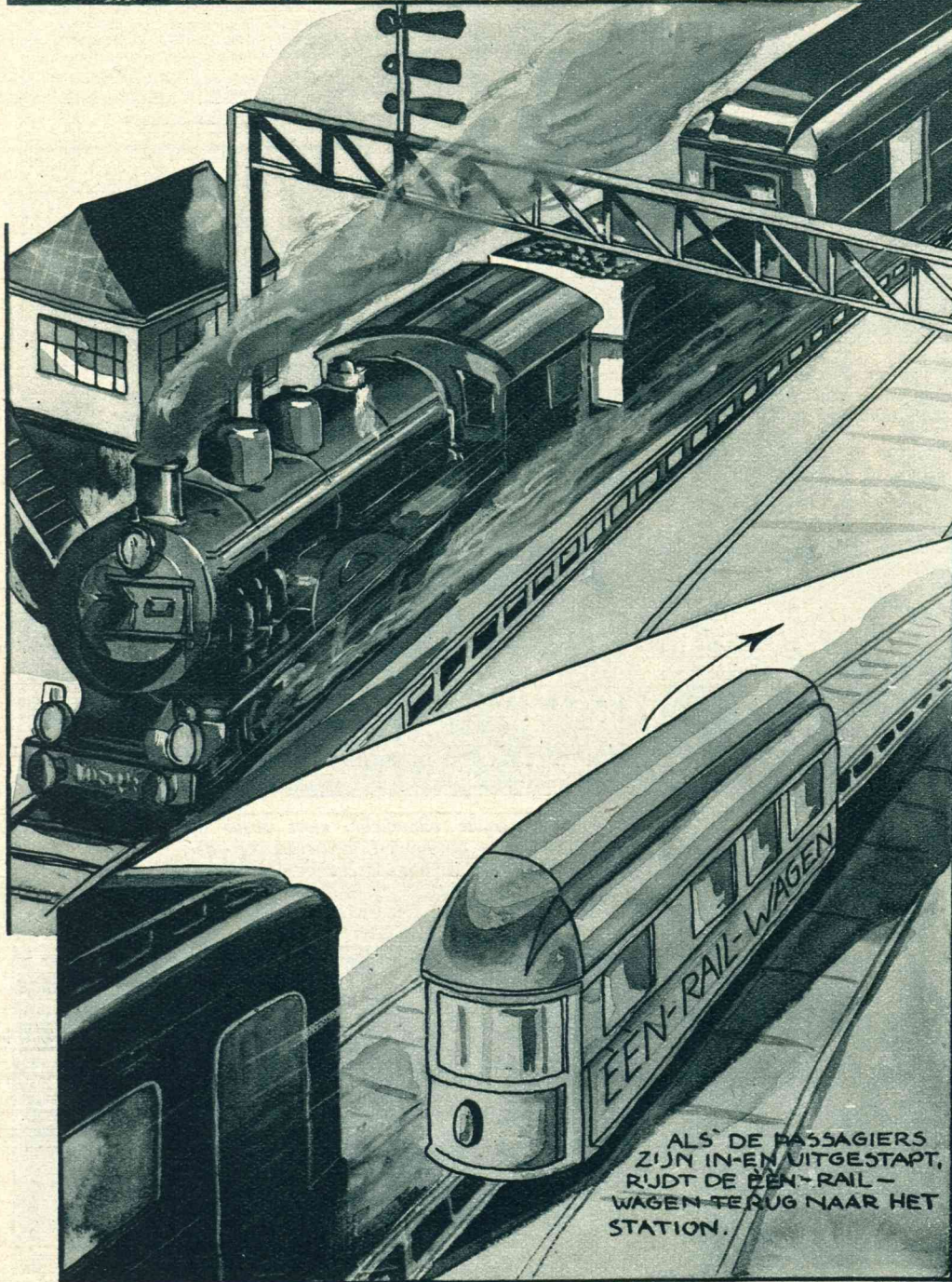
**Gelukkige
Kerstdagen
toegewenscht.**

HOE EEN TREIN PASSAGIERS KAN OPNEMEN EN UITLATEN ZONDER TE STOPPEN!

DE TREIN PASSEERT HET STATION ZONDER TE STOPPEN

DE EENRAILWAGEN RIJDT LANGS DEN TREIN VOORT MET GELIJKE SNELHEID

F.D.

Het stoppen van een trein, tot het opnemen en uitlaten van passagiers, kost veel tijd en veel geld. Door 'n uitvinding van Rupert Wales te Buffalo kunnen die tijd en dat geld bespaard worden. De passagiers kunnen aan de tussenstations in- en uitstappen, terwijl de trein met volle snelheid zijn weg vervolgt! Het lijkt nogal onmogelijk, maar het wordt mogelijk door het gebruik van den „één-rail-hulpwagen”: een electrisch gedreven rijtuig, dat op één rail langs de baan loopt, die de sneltrein volgt. De passagiers stappen aan het station in den hulpwagen; deze zet zich in beweging als de trein nadert, en verhoogt zijn snelheid, tot hij, naast den sneltrein, met dezen gelijk-op rijdt. Dan haakt de hulpwagen zich automatisch vast aan den sneltrein, de passagiers stappen in, anderen stappen van den trein in den hulpwagen; vervolgens wordt, terwijl trein en hulpwagen steeds verder rijden, de „in- en uitstapwagen” weer automatisch losgehaakt, rijdt met den trein mee, mindert vaart, stopt en keert terug naar het station. Als de passagiers dus op de plaats van bestemming zijn, is de trein reeds een flink aantal kilometers verder. Aan ieder station wordt aldus de tijd voor vaart minderen, stoppen, in- en uitstappen van passagiers en weer vertrekken uitgespaard.

Zeeuwsche Omroep

Hallo! hallo! hier is de persdienst van den officieelen Zeeuwschen Omroep. Het verder vertellen van deze berichten, in welken vorm ook, is geoorloofd.

Men meldt ons uit Middelburg, dat 'n ingezetene zijn jeugdig huisknechtje heeft ontslagen, omdat deze de oneerbiedigheid heeft gehad, het uiterst vriendelijk schoothondje van mevrouw „Kwispeldoor“ te noemen.

Onze correspondent te Breskens schreef, dat er aldaar een hardnekkig gerucht heeft geloopt, dat de burgemeester zou bedanken, maar de „Breskensche Crt.“ onthalsde het gelukkig. Dat is, gezien den harten nek van dat gerucht, een mooie prestatie!

Uit Nieuwdorp ontvingen wij bericht, dat er aanhoudend door onbekenden konijnen uit de hokken der eigenaars gestolen worden, wat men zeer onprettig vindt.

Het was veel aangenamer voor de gedupeerden, wanneer bekenden zoiets zouden doen.

Een inwoner uit Aardenburg seinde ons, dat hij eergister-morgen kwart voor zes een aardschok gevoeld heeft en toen zijn bed uit tuimelde; evenwel acht hij het niet onmogelijk dat de schok plaats had op 't moment dat hij viel. Zeer beleefd verzocht hij ons, die onnauwkeurigheid in zijn berichtgeving niet kwalijk te nemen!

Geen kwestie van! Schokkende feiten zijn altijd bij ons welkom!

Een Zeeuwsche jager berichtte ons vol trots, dat hij in den Nieuwlandpolder een haas heeft geschoten met een ring om zijn poot, waarin 'n letter en 'n jaartal gegrift waren. Conclusies hieruit trekken vond deze Nimrod te gewaagd.

Wij niet! Wanneer 't een verlovingsring was, is deze haas een goeden dans ontsprongen; mocht het een trouwring zijn geweest, dan lijkt het ons toe, dat het dier uit zijn lijden is!

De voorzitter van drie oudheidkundige genootschappen liep deze week, op zoek naar buit, een antiquairzaak te Middelburg binnen en ontdekte op de toonbank iets dat op een gelen knikker geleek. Na zijn vergrootglas getrokken te hebben, sprak hij tot den bediende: „Dat is een buitengewoon stuk amber of 'n wonderlijk mooie topaas.“

„Pardon, mijnheer!“ luidde het antwoord, „dat is het haver stroopballetje, waarop net het dochttertje van den patroon gezogen heeft!“

Op een pacifistische vergadering te Vlissingen heeft een spreker uitgeroepen, dat hij nimmer generaliseerde.

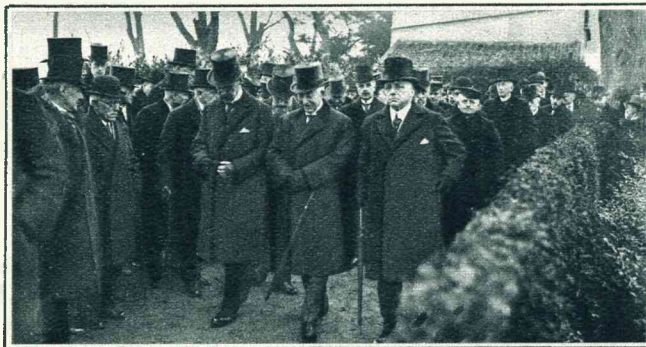
Dat zou hem als anti-militarist even leelijk staan als het bestellen van een kogelfleschie!

Uit Oostkapelle telegrafeerde men ons, dat een groote landbouwschuur in vlammen is opgegaan. De brandweer kon bij het felle vuur niet meer doen dan het kippenhok nathouden. Ze was zeker met 't eau-de-colognespuitje uitgerukt!

Te Goes is het water in de vesten zoo drabbig, dat de Dierenbescherming voor iederen zwaan 'n aanhangmotor wil kopen! Tot de volgende week, dames en heeren!

Onder groote belangstelling had te Middelburg de begrafenis plaats van mr. A. A. de Veer, die aldaar tot burgemeester was benoemd en na een korte ongesteldheid plotseling was overleden. Het stoffelijk overschot wordt het huis uitgedragen.

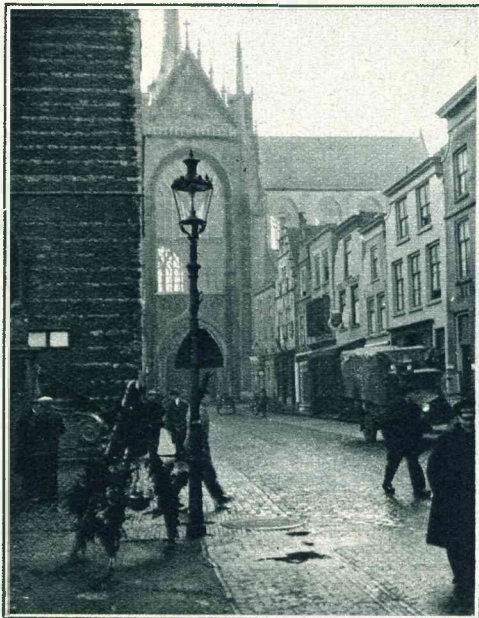

Onder de vele autoriteiten, die bij de begrafenis aanwezig waren, merkten we o.a. op v.l.n.r. B. en W. van Middelburg. Z.Exc. den Commissaris der Koningin, dr. Colijn en minister Deckers.

ZEEUWSCH NIEUWS

De Middelburgsche schaakclub viert dezer dagen haar 25-jarig bestaan met een nationalen wedstrijd op den Tweeden Kerstdag. — Foto van bestuur en leden der feestvierende vereeniging.

De heer Abeleven, inspecteur van het Lager Onderwijs voor Zuid-Beveland en Schouwen Duiveland, heeft op Zaterdag 17 December, na verkregen eervol ontslag, afscheid genomen te Zierikzee van onderwijzend personeel op Schouwen Duiveland.

Kerststemming aan den voet van het raadhuis te Goes.

Bie ons op 't durp

Van de weeke, net achter Sinterklaas, belden de post mie een pakje. Mot dat 'ier weze, Kees? vroeg ik, wan je mò begriepel wulder kriege zò nooit van die diengen, och 'oe gaet dat, ee? Afijn, mae 't most dan net is 'ier weze, en ik docht, da's nog van sinterklaas of zò ies, en ik mick 'et open, of liever de vrouwe dee dat, wan ze snokten 't uut m'n viengers, en jewel, dae zatte twi boekjes in mie een boeremeid en een joengen d'r van voren op'teekend, en ze bin geschrewe deur Jaap uut de Wulleminalpolder. Ik zeg ik: dae begriep ik noe niks van, van van die vint è 'k noe nog nooit g'oor. ik ok nie, zee de vrouwe.

Mae toen zee ik: Uust is even, dà zà Jaap Verspanne weze, die nae Den Aeg gegae is! Bi jie noe nie wiesder! riep de vrouwe, den diejen is op een ketoor en die ei wè wat aers te doen as boekjes te schrieven, o mae!

Ja, 'oor is 'ier, zee ik wee, je kan noe net zòvee klesse as je wil, mae ik gloave dat 'n 't is, dae!

Afijn, ik gong mae wat in die boekjes zitte leze, en dà beviel mien best, ik è m'n bienae te bosten gelache!

D'r staet in 'oe at de lange Pier (dà bin ik nie, 'oor) an z'n vrouwe 'ekomme is, en alderande leuke vesjes van 'um zelvrs en van andere ok.

Ja, Jaap, à jie dat bin voe wien à 'k j'ouwe, dan 'ei je 't varre 'estierd. Bel, bel, twi boekjes gelieke, da's nog mae niks ok. Ik begriep nie, waer of zo'n kaerel 't allegaere vandaen 'aelt.

En noe wou je zeker wè's weten 'oe à 't in de Polder zò à is, ee?

Noe, dà kan 'k je gauw vertelle, wan ik bin ik 't net gistere nog 'ewist. D'eeren uut Rotterdam 'ieuwe d'r klopjacht, mae z'è d'r nie vee 'eraekt, 'oor, 't leken nergest op, dà kan 'k je wè vertelle. Alleen à 't is een 'aes nie zò gauw uut de voeten kon, en d'r schote d'r zò'n stik of viere gelieke, dan 'adde z'n wè is bienae, weetje!

Nee 'oor, d'r is in de Polder niks te doen, alleen is Sinterklaas op de schole 'ewist, mae den 'ouwen nie, wan die wou nie mi, mae z'è nogà gauw een nieuwen gevonde, en de Meester blieje, dat begriep je!

Nee 'oor, d'r is dae bie julder nooit ies te doe, een bitje dood durp, en je begriep toch mae nie, 'oe à 't zòvee beroemde min-schen vandaene komme. Afijn, mae jie bin 't'r dan toch ok nie 'ebleve, ee?

Je zie zò de Keunegin zeker wè is, dae in Den Aeg, ee? Ei je ze wè is 'esproke? Ze mot toch zòvee vrindelijk weze, è'k altied g'oor.

Varder è'k j'eigelijk toch niks te vertellen. Uust is even, ik stiere je vandaage nog zò'n almenak, die krieg je kedoo, mae in de wienkel kost t'n een 'eel kwartje, 'oor, mae ik è d'r in 'eschrewe, weetje (waevoe schrief jie d'r nie in, je mot is an den riddekteur schriewe, die woont in Tergoes) en noe wou ik je is vraege, of je dae noe in Den Aeg nie is een bitje reklame voe kan maeke onder de Zeeuwen. Kiek is 'ier, 't is een plezierig boekje, en 't wor in Zeeland vreed vee verkocht, mae de Zeeuwen buten Zeeland moste 't eigenlijk ok leze, weetje, dà zou goed weze, wan dan vergete ze d'r provincie nie. Afijn, je doe je best mae is, en ik 'oor d'r dan nog wè van, ee?? De groetenisse, 'oor, en an je wuuf ok, 'oor, ze ken m'n nog wè van vroeger, dan gieng ik wè is mie d'r kuieren, dae kan ze je nog wè wat van vertellen, dag 'oor!

Allec, dà's dat wee, en noe mò'k je nog wat vertelle van Smoutekerke, dà's een durp in Zeeland, en d'r 'ei gistere op de schole een jongen mie z'n vienger in den ienktot 'ezete, en die kus t'n d'r nie mi uutkriege, en toen most de smid d'r nog an te pas komme. Ja, dà's een aorig durp, dat Smoutekerke, dà's vreed dat bar is. Noe most de meester dae een kleset è, teminste, dat wou en è, en dà's noe eigelijk wè gin onderwerp om over te schrieven, mae m'n bin toch mae onder mekaere, en toen wier d'r in de Raed beslote, (zò stieng t'in de krante), dà den beer van de meester vernieuwd most worre! Ja, das toch zò'n aorig durp, ik bin d'r is 'ewist, en toen waere ze an't oefenen mie de brandweer, en ze spote 'eel de pasterie onder waeter, mae den domenee was t'r gelokkig nie in, weetje!

Je zou toch zegge dà'k noe is niks voe m'n Sinterklaas g'ad è, ee?

Ik docht zò, d'r zu toch we is menschen weze, die m'n is een boterletter stiere, omdà'k altied voe 'ulder schriewe. Mae ku je begriep, nee 'oor.

Nie dà 'k zelf gin boterletter kan koppe, mae de vrouwe die 'ou t'r nie van, en zò komt dat spul nooit in 'uus, begriep je?

Allé, kommende jaer dan mae. De groetenisse, allemaele, van

PIER VAN 'T HOF

De oude Egyptenaren gebruikten reeds op primitieve wijze de opwekkende bestanddeelen der pepermuntplant. In verfijnde en versterkte vorm vindt U ditzelfde middel ter verkwikking thans terug in de origineele King-pepermunt.

KING
EXTRA STRONG

HET BESTE DAGELIJKSCHE MIDDEL
TER OPWEKKING EN VERFRISCHING

Het behoud van een
GOED FIGUUR...
... één kop per dag!

Begin ook U nog heden met het gebruik van Dr. E. Richter's Kruidenthee. Beter en natuurlijker middel om uw gewicht op peil te houden, bestaat er niet, omdat zij de onzuiverheden uit Uw lichaam verwijdt en daardoor de schadelijke vetvorming voorkomt. Corpulente personen verkrijgen reeds zeer spoedig hun normaal gewicht!

**Dr. E. RICHTER'S
KRUIDENTHEE**

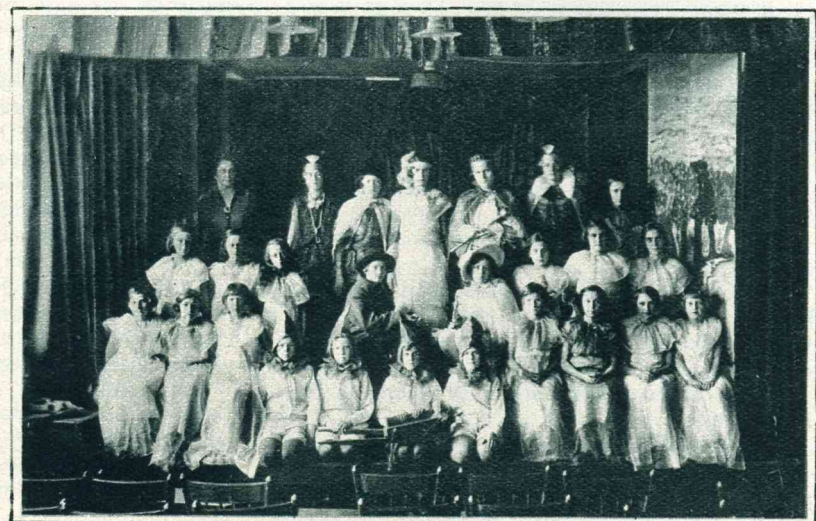
Verkrijgbaar bij apoth. en drog.
Per pak f1.50, extra (sterk) f1.75

De vereeniging van post-duivenhouders te Vlissingen „de Posthoorn” heeft een goedgeslaagde tentoonstelling gehouden. Bewonderaars voor de kampioenen, doffer en duif, eig. resp. de heeren Ots en Van Hoorn.

Te Rilland had de jaarlijkse ouderavond plaats der O. L. School. Door de kinderen der hoogste klassen werd de operette „Bellefleurte” opgevoerd, waarvan we de speelstertjes en spelertjes kiekten.

Kerstgroen.

Konijnenjacht in de Zeeuwsch-Vlaamsche duinen.

Nadat het vorige jaar met veel moeite de grachten te Middelburg met goed resultaat zijn uitgebaggerd, werd de vorige week de uitgebaggerde grond weer gedeeltelijk terug in de grachten gestort tot vorming van eilandjes voor de watervogels. Zoo blijft het werk in 't land, denken ze blijkbaar in Middelburg.

Hoe ik leerde blikbinden, instijgen en afwachten

DOOR
PHILIPP BERGES.

Hebt u wel eens zoo in nood gezeten, heeren, dat u er over dacht, aan het bovenleer van uw schoenen te beginnen? Als 't zoo niet met me gesteld was geweest, zou ik er nooit aan gedacht hebben, bij 't beroemde detective-bureau van Pinkerton te gaan solliciteeren. Maar ik moest iets verdienen — dus ik solliciteerde naar alles, wat in de krant stond, op 't rijtje af, straat-veger of gemeente-arts. In de krant stond 'n advertentie, dat Pinkerton 'n handigen speurhond zocht, omdat er pas een handige speurhond overleden was. Dus ik maakte de punten van mijn teenen met schoensmeer zwart, draaide een ouden zijden doek om mijn hals en stapte naar het wereldberoemde kantoor.

Met den moed der wanhoop deed ik de deur open en stapte binnen.

In een lange zaal zaten ongeveer vijftig Pinkertonianen, en met ongeveer vijftig hoonlachen ontvingen ze mij. Toen ik gezegd had, waarvoor ik kwam, ging de hoonlach in een schater over — een der heeren, die mij al gevraagd had of ik geen zakdoek bij me had, deed een zijdeur open en zei, zoo goed hij onder 't lachen door kon:

„Mag ik u voorstellen, meneer? Deze vreemde deling komt om de vacante plaats!”

Wankelend trad ik naar voren; ik hoorde de deur achter me dichtgaan en zag een deftigen heer voor een bureau zitten. Een minuut lang keek hij me zwijgend aan; toen blies hij een rookkring en wees me een stoel.

„Zoo, wilt u Pinkertoniaan worden,” zei hij. „Bij welk bureau werkt u op 't oogenblik? Ik maak u alvast mijn compliment over uw vermomming. 't Heeft zelfs mijn ervaren oog moeite gekost, daar doorheen te kijken. U bent precies een echte landlooper!”

Ik wou iets zeggen, maar mijn tong bleef stokken.

„Nà, goed,” zei de heer. „Als u liever niet zegt, bij welke concurrerende firma u nu bent, zal ik uw trouw geen geweld aandoen. Hoe heet u?”

„Zooals u wenscht,” stotterde ik beleefd.

„Prachtig!” zei hij glimlachend. „Maar uw naam uit uw kinderjaren...?”

„Kees,” zei ik. „Ik ben vroeger boekhouder geweest.”

„Uitstekend. Ik zal een proef met u nemen. Hier hebt u vijftig dollar — u gaat naar de garderobe en verkleedt u; u zult vandaag in de rol van vreedzaam burger optreden.”

Twintig minuten later stond ik weer voor den grootmachtige.

„Zoo,” zei hij, na mij eritisch bekeken te hebben, „nu bent u mijn onderdaan, mijn machine, mijn apparaat — ik denk en u doet. Uw orders voor vandaag. Goed onthouden. U moet een van moord verdacht individu beschaduen. Een onder-detective zal u direct naar Broadway brengen, en u den moordenaar aanwijzen. Zoo gauw hij in uw kijker rijst, moet u hem blikbinden, leiden, stappen en zoo mogelijk noemen. Bij eventueelen instijg sticht u nederlating of wandelende afwachting. Stap zoo mogelijk in dezelfde heg en doe, alsof u deed, dat de boei niet breekt. Geef in geen geval uw been uit uw klauwen. En spaar de knopen niet. Hij mag in geen geval New-York uit — want over de grens rolt 't been niet meer — begrepen?”

„Nee chef,” zei ik, mij 't voorhoofd afvegend. „Ik wou u even zeggen...”

„Zwijg!” donderde hij met een woedenden blik, „als een meerdere met u spreekt! En ik ben de chef niet — ik ben de hoofdinspecteur maar. Dus als 't dagvak nr. 3 is geworden, maak je 'm, je lost 'm, je brengt 'm naar bed, je noemt 'm per potlood tot greinen en je stelt een vliegende nachtwacht. Verstaan? Linksom — keert! Morgen precies negen uur weer hier. Marsch!”

Als in een droom ging ik de deur uit.

„Maken — doen — noemen — lossen — greintjes potlood — instijg — heg — been — knopen — blikbinden,” mompelde ik — toen had ik geen adem meer. Wat moest ik beginnen? Was 't niet mijn plicht, terug te gaan en te zeggen, dat ik

niets van 't vak kende? Maar 't was al te laat! In de gang greep een man mij bij den arm en drong me de deur uit.

„Schiet toch op!” riep hij. „Als we in vijf minuten niet op Broadway zijn, is de moordenaar gevlogen, en dan vliegen wij alle twee!”

Ik slenterde mee door de Zesde Avenue en stond driemaal op 't punt, een zijstraat in te schieten. Maar dat was diefstal van een goed pak kleeren en vijftig dollar! Ik aarzelde nog steeds, toen mijn wegwijzer staan bleef.

„We zijn er,” sprak hij. „U moet hier op den hoek blijven staan, tot de moordenaar komt. Ik kan hem u niet wijzen, want 't is al te laat. Ik heb nog meer te doen. Maar hier hebt u zijn portret — hij kan u onmogelijk ontsnappen!”

Hij gaf me een foto, lachte spottend en verdween in het menschengewoel.

Het was bij half tien. Het New Yorksche rumoer maakte me doof, het menschengewoel maakte me duizelig. Hoe moest ik uit die duizenden dat ééne mannetje uitzoeken? Ik keek naar de foto en schudde het hoofd. Zoo konden er wel vijftig rondloopen. Een langwerpige glad gezicht, met krachtige trekken, 'n witten hoogen hoed... een groot, rood litteken op de linkerwang en een groote parel op zijn das. Ik wenschte den kerel, en mezelf, naar het land waar de peper groeit, toen er opeens een electrische schok door me heen ging.

Toen ik van het portret opkeek, zag ik in den menschenstroom een hoogen hoed, wit, en daaronder het gezicht van den moordenaar! Ik drong door de menigte naar zijn linkerwang — daar was de rechte roode striem! Alle twijfel was buitengesloten.

Hij ging een sigarenwinkel binnen. Ik bleef voor het raam staan, tot hij weer buitenkwam. Toen keek hij me heel even scherp aan, en liep toen sneller weer voort. Ik had moeite hem in 't oog te houden. Drie blokken om kwam hij op 't zelfde punt, in Maiden Lane, terug, en nu bezocht hij een juwelierswinkel.

Ik was moe, dus ging ik eveneens den winkel in en nam plaats op een der stoelen voor de toonbank. Achter in de diepe ruimte stond de moordenaar met een ouden heer te praten. Een bediende vroeg me, wat ik wenschte, en ik zei „niets”. Hij bleef aandringen; ik zei, dat ik een detective was en een moordenaar in 't oog moest houden, en eindelijk kwam de oude heer vragen, wat er was. De man met den witten hoed kwam mee.

„Die meneer zegt, dat hij een detective is en een moordenaar in 't oog moet houden,” zei de bediende.

„Zoo,” zei de oude heer, „wie is dan die moordenaar?”

Ik zei natuurlijk niets, maar onwillekeurig keek ik naar den man van het portret. Die lachte, wendde zich af en zei kalm: „Gooi dien idioot er uit!”

Ik wèrd er uitgegooid. Na drie seconden had ik een pak slaag van je welste beet, en lag ik midden op straat. Ik stond op met het besluit, naar Amerika te vluchten om aan mijn kwelgeesten te ontkomen, maar op den hoek van Broadway schoot me te binnen, dat ik al in New York wàs, en toen besloot ik, me taai te houden en de begonnen vervolging door te zetten.

Nou, dat heb ik toen gedaan. Maar hoe! Mijn kleeren waren geruïneerd, en mijn gezicht, handen en knieën ook. Toen de schurk een half uur later buiten kwam, nam hij om den hoek van de Nassaustraat een taxi. Ik ook. Er begon een gezellige jacht, die eindigde aan het Vijfde-Avenue-Hotel. Daar ging hij eten. Ik niet. Ik dorst niet. En ik kon niet, zooals ik er uitzag. Ik wachtte dus buiten.

Om vier uur kwam mijn vriend buiten en keek rond, maar hij zag me niet, want ik stond achter een fruitwagen. Hij liep langzaam naar het station van de Bovenbaan, en beiden reden we... naar de aanlegplaats van de booten naar Brooklyn.

Ik schrok. Hij wou de stad uit — en dat mocht niet van den man, die mij vijftig dollars had toevertrouwd!

Hij ging naar het kaartjesloket. Vastberaden trad ik hem in den weg.

Verbaasd bleef hij staan. „Heb je nog geen ransel genoeg gehad?” vroeg hij.

„Hou die grapjes maar voor je,” zei ik. „We rekenen later wel af. Maar één ding zeg ik je: je komt New York niet uit.”

„Man, je bent gek! Misschien ben je écht een detective, maar dan toch een buitengewoon ezelachtige! Ik ben generaal van 't Amerikaansche leger — hier heb je mijn eereteekenen!” Hij sloeg zijn jas open en liet mij een heel firmament in de oogen schitteren.

Ik haalde mijn schouders op. „Al was je de president, dan kwam je nòg niet weg!” zei ik.

Toen maakte hij zoo'n heidsch kabaal, dat er politie aan te pas kwam, en die bracht mij en den generaal naar posthuis nr. 12.

Ik gaf mijn naam en adres op en zei, dat ik detective was — maar dat kon ik niet bewijzen, want ik had geen penning of niets.

„Hm,” zei de gewapende overheid, „dan betaal je 25 dollar borgstorting, dat je morgen bij den politierechter zult komen of je blijft hier.”

Ik betaalde en ging fier de deur uit. De moordenaar volgde mij op den voet.

„Zie je nu nòg niet in, dat je je vergist?” zei hij. „Ik ben werkelijk generaal. Je hebt gezien, dat de politie salueerde, toen ik binnenkwam. Dus ga nu kalm je eigen weg. En laat mij met rust. Begrepen?”

„Jawel, generaal,” antwoordde ik, want ik begon nu het grappige van den toestand in te zien. „'t Was maar een grapje. Ik ben van de krant, ziet u, en ik zoek stof voor een artikel.”

„Ah juist,” zei de generaal lachend. „Dan zal ik 't je maar niet kwalijk nemen. Als je me nu maar met rust laat. 't Beste.”

„'t Beste, generaal,” antwoordde ik. Maar toen hij niet meer op me lette, sloop ik hem toch na door dik en dun, tot hij, om elf uur, 't Vijfde-Avenue-Hotel inging. Daar overnachtte hij.

Toen heb ik den heelen nacht in de kou aan den overkant in een portiekje gestaan. 's Morgens om vijf uur kwam hij weer buiten. Zonder hem een seconde uit het oog te verliezen, kwam ik het portiekje uit om hem te volgen — maar bleef ontzet staan: de straat was leeg, de moordenaar verdwenen! Als een gek stormde ik rond, en keek overal — vergeefs... hij was nergens.

Nu was alles verloren. In 't gezicht van de haven had ik schipbreuk geleden. Moe, hongerig, koud en misnoedig slenterde ik rond, tot het negen uur was. Toen ging ik naar het bureau om rapport uit te brengen. Ik had nu niets meer te verliezen.

Zonder me te storen aan den spot van de vijftig in de voorzaal, ging ik het bureau van den hoofdinspecteur binnen.

„Zoo,” vroeg hij, „hoe is 't gegaan?”

Ik zei niets, haalde mijn portefeuille te voorschijn en legde de rest van het geld op zijn bureau.

„Nu,” zei hij, „je rapport!”

„Inspecteur,” zei ik, „ik moet u een bekentenis doen. 't Is nu toch allemaal mis. Ik heb hem tot vanochtend vijf uur in 't oog gehouden — maar ik heb hem niet kunnen blikbinden en lossen en maken en noemen en zoo, want van die geheime taal van u...”

En toen, heeren, bestierden mij de woorden op de lippen en ik moest me aan een stoel vastgrijpen. Want er ging een deur open en daar verscheen de moordenaar! De inspecteur sprong op, ging kaarsrecht staan en zei: „Morgen, generaal!”

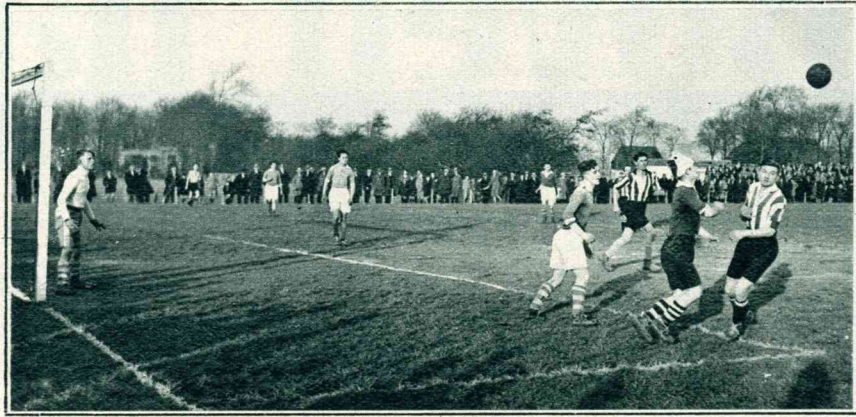
Toen kwam de generaal langzaam naar mij toe, hechtte een blanke medaille op mijn borst en zei vriendelijk:

„Je hebt je goed gehouden, vriend. Je komt er wel. Je hebt me beschaduw, gedaan en gemaakt en genoemd en gelost en gestapt als een oude ervaren detective. Toen je bij mij instijg deed, alsof je deed, heb je je wel een beetje ondoordacht gedragen, tot je eigen schade — maar je vliegende nachtwacht was uitstekend. Je bent van nu af in dienst van dit huis. En nu moog je weten, dat ik generaal Tecumseh Bell ben, het hoofd van dit wereldberoemde instituut...”

Zoo ben ik detective geworden, heeren — en als u me permitteert — ik heb er een droge keel van gekregen — proost!”

Vlissingen klopt De Baronie met 3-0. Een aardig spelkiekje uit deze match. De thuisclub maakt één der drie goals.

Vlissingen op dreef! Zondag moest De Baronie er met 3-0 aan gelooven. Spelmoment uit deze match voor het doel der gasten.

ZEEUWSCHE SPORT

De wedstrijd van den dag Goes—Zeelandia is geëindigd in een overwinning van de Goese-naren. Voor velen 'n verrassing en 'n tegen-valler voor Zeelandia, dat het kampioenschap door een overwinning definitief in handen had kunnen krijgen. Mocht er aanleiding bestaan om den wedstrijd MEVO II—Goes te laten overspelen, dan zou Goes er beter voorstaan op het oogenblik dan Zeelandia. Hoe het ook zij en hoe het ook loopt, het is voor beide vereenigingen thans zaak geen puntje meer te verliezen. Daarbij komt Zeelandia op 2en Kerstdag reeds voor een lastige taak te staan als Nieuw Borgvliet op bezoek komt. Nieuw Borgvliet heeft getoond tot goede dingen in staat te zijn en zal geducht partij geven. Zeelandia moet het groote belang van een overwinning voor oogen houden en er alles op zetten en wij twijfelen er niet aan of het wordt een spannende strijd.

De beide andere wedstrijden in deze afdeeling zijn van geen belang, dus mogen wij tusschen DOSKO 2 en SINOTO een kalmen strijd verwachten, met de beste kansen voor de thuis-club, terwijl hetzelfde het geval is met den wedstrijd Zierikzee—MEVO 2.

Nu wij toch aan de derde-klassers bezig zijn, willen wij eerst eens zien, wat er in 3 A klaargespeeld is j.l. Zondag. Allereerst valt dan wel de aandacht op de 2—0-overwinning, welke de Middelburg-reserves in Sas van Gent behaalden. Tegen onze verwachting in hebben de Middelburgers hun nederlagen-serie stopgezet en Sassche Boys in eigen huis geklopt. Wij weten niet of deze overwinning te danken is aan de zwakheid van Sassche Boys of dat Middelburg II plotseling in herstel is gekomen. In den eerstvolgenden wedstrijd op 22 Januari weer tegen Sassche Boys, maar nu thuis, kunnen zij hun meerderheid door een flinke overwinning bewijzen.

Middelburg met 1-3 door N.A.C. geklopt. Een tegen-valler voor de Zeeuwen, die destijds te Breda gelijk speelden. Spelkiek voor het Middelburgsche doel.

Axel heeft een overwinning behaald op Terneuzen 2, precies op het nippertje met 2—1, en dit lag wel in de verwachting. Ook Hulst heeft schijnbaar moeite gehad om De Zeeuwen de baas te blijven. Ook hier was het maar een magere 2—1-overwinning.

Vlissingen 2 en Zeelandia 2 ontmoeten elkaar op 26 December te Vlissingen. Zonder twijfel is hier de overwinning voor de Vlissingen-reserves en het zou ons niet verwonderen als dat met een hoge score was.

De Zeeuwen—Axel, aanvankelijk vastgesteld voor den 2en Kerstdag, is uitgesteld.

De uitslagen in de tweede klasse A hebben voor een groot deel niet beantwoord aan onze verwachtingen. Allereerst werden wij al verrast door de groote nederlaag van DOSKO tegen HERO. Niet alleen, dat daardoor de kans van DOSKO om nog mede te spreken in den strijd om het kampioenschap verkeken is, maar ook Vlissingen, dat daardoor nog een goede kans zou hebben

gekreken, is er indirect door gedupeerd. Weliswaar staan de Vlissingers nog bovenaan, maar het opvolgende HERO heeft slechts één puntje minder en 2 wedstrijden minder gespeeld. Het is, dunkt ons, wel een uitgemaakte zaak, dat HERO nu met het kampioenschap gaat strijken. Vlissingen behaalde een 3—0-overwinning op Baronie en hoewel de kans op een kampioenschap alleen nog in theorie bestaat, moet het toch als een fraaie prestatie worden aangemerkt, dat de Vlissingers hebben meegestreden om de bovenste plaats.

Ook de komende wedstrijd MEVO—Vlissingen zal wel een flinke overwinning voor de gasten opleveren. Terneuzen leverde goed werk door Dongen in eigen home een 2—3-nederlaag toe te brengen. Wie had dat durven denken van de Terneuzenaren? Kranig gedaan, jongens, en wij hopen, dat jullie de inzinking van een paar weken terug nu heelemaal te boven zijn. R.B.C. moet met een nederlaag huistoe en dat kan. Een anderen verrassenden uitslag bezorgde Breda door T.S.C. te kloppen en haar daarmee welhaast uit te schakelen van een kampioenschap, waarop zij toch nog kans had. MEVO werd nog wat vaster aan de onderste plaats genageld door te verliezen van Alliance, een andere gegadigde voor het hekkensluiters-baantje.

Er kunnen in deze afdeeling, welke pas op de helft is, nog vele veranderingen plaats vinden, doch naar onze meening is de zaak wel bijna uitgemaakt. Heel anders is het in de eerste klasse, waar Middelburg door zijn laatste nederlagen aardig op de onderste plaats aanstuurt. B.V.V. haalt door gelijke spelen en een enkele overwinning kalmaan de noodige puntjes binnen, terwijl Middelburg zijn wedstrijden verliest en op 8 punten blijft staan. Dit hoeft niet, want hoewel N.A.C. j.l. Zondag de overwinning verdiend heeft, had Middelburg minstens evenveel goede kansen. Op deze wijze spelend, behoeven de Middelburgers aan den uitslag van M.V.V.—Middelburg niet te twijfelen.

De beide rivalen voor den kampioenstitel in 3 B, Goes en Zeelandia, ontmoeten elkaar Zondag j.l. in Goes. De thuisclub won na een spannenden strijd met 2-1. Kiekje uit deze match. Een kopduel, dat de clubgenooten nogal schijnt te interesseren.

Boven haar Stand

Ja," zei de graaf op zijn lijzigen toon, „dikwijls ver-
wijt ik mijzelf, dat ik te vaak afwezig ben om al
mijn zorgen te wijden aan de menschen, die mij zijn
toevertrouwd. Maar het landgoed is te groot en te
omvangrijk voor een vrijgezel, ziet u, en het zegt mij
eigenlijk niets mij daar te vestigen voor ik... eh... getrouwd ben. Hé! Wat
maakt mijn paard opeens rare capriolen? Zou u denken, dat het ergens
van geschrokken is?" vroeg hij op angstigen toon.

Irene glimlachte. „Welnee, dat komt alleen maar omdat het gras onder
zijn hoeven voelt," antwoordde zij. Liefst had zij haar paard laten draven,
zooals zij altijd deed, als zij met Dick tochten over het landgoed ondernam.

„Een huwelijk zonder liefde is een ontwijding en — en dat is de reden,
waarom ik tot nu toe vrijgezel gebleven ben. Maar de tijd is gekomen, dat...
Ik ben er zeker van, dat er iets niet in orde is met mijn paard, Irene, en ik ben
bang, dat 't het jouwe aan het schrikken zal maken."

„Welnee," zei Irene weer, „het eenige, wat zij noodig hebben, is een goede
galop. Zullen wij er even een drafje inzetten tot aan het huisje van vrouw
Hooper daar?" vroeg zij, terwijl zij naar een klein, met riet afgedekt huisje
wees, dat aan den rand der weide stond.

„Vrouw Hooper?" stootte hij uit, want het paard begon op zonderlinge
wijze te dansen. „Wie is dat? Ik kan me haar niet herinneren."

„Ik meen, dat zij een oude bediende van uw moeder is," antwoordde Irene.
„Ik kan mij toch niet herinneren, dien naam ooit gehoord te hebben,"
merkte Seymour op.

Opeens maakte het paard van Irene een zijsprong. „O, Irene, wees toch
voorzichtig," riep de graaf angstig uit, „het paard zal je afwerpen."

„Het heeft een drafje noodig, dan wordt het vanzelf wel rustiger," zei
Irene. „Ik zal het naar het huisje van vrouw Hooper laten galoppeeren. U
behoeft mij niet te volgen. Ik tref u straks wel weer op den hoofdweg." En zon-
der zijn toestemming af te wachten, gaf zij het paard de vrije teugels en reed
weg. In minder dan geen tijd was zij uit het gezicht verdwenen. Irene reed
spoorlags naar het huisje van vrouw Hooper, en klopte aan de groene deur.
Deze werd geopend door een vrouw van middelbaren leeftijd. Zij was heel
mager, maar zij maakte een zeer gunstigen indruk door de nette manier,
waarop zij gekleed was. Hier en daar liepen er zilveren draden door haar
haar en er lag een schuwe, welhaast angstige uitdrukking in haar oogen,
zooals men dat meer ziet bij menschen, die een geheime zorg of verdriet hebben.
Het magere gelaat bloosde van genoegen, toen zij opmerkte, wie de bezoekerster
was. Onmiddellijk daarop waren zij in een levendig gesprek gewikkeld. Toen
Irene weer wilde vertrekken, deed vrouw Hooper haar uitgeleide, terwijl zij
haar op het hart drukte:

„Wilt u zoo vriendelijk zijn de gravin te zeggen, dat ik mij heel gelukkig
en tevreden gevoel en dat ik haar heel dankbaar ben voor alles, wat zij voor
mij gedaan heeft."

„Zeker," antwoordde Irene op hartelijken toon, „ik zal het haar overbren-
gen, ofschoon ik weet, dat de gravin er niet van houdt ergens voor bedankt
te worden."

„Dat weet ik, juffrouw. Zelfs als jong meisje was zij al zoo..."

„Als jong meisje? Heeft u de gravin nog als jong meisje gekend?" vroeg
Irene nieuwsgierig.

„Jawel, juffrouw," zei vrouw Hooper, maar het antwoord kwam ietwat
schoorvoetend. „Wat een mooi weer hebben we vandaag, nietwaar?"

Zij zweeg eensklaps en keek angstig den weg op. Irene volgde haar blik.
Zij zag, dat het paard van Seymour, dat blijkbaar ook naar een galop verlangd
had, eveneens aan het draven was geslagen en nu, terwijl zijn berijder zich
angstig op zijn rug vastklemde, naar het huisje van vrouw Hooper kwam
gerend. Overgelukkig zonder ongevallen het huis bereikt te hebben, sprong
de graaf uit het zadel, en zei met een gedwongen glimlachje:

„Wij konden geen van beiden je gezelschap langer
missen, Irene!"

Maar nauwelijks waren deze woorden geuit, of Irene
en Seymour schrokken op van een kreet en het gerinkel
van glas. De kreet was afkomstig van vrouw Hooper en
het gerinkel van een glas, waarin zij Irene een koelen
dronk had gebracht. Met doodsbleek gelaat leunde zij
tegen den deurstijl, haar lippen aschgrauw, terwijl
zij, bevend over al haar ledematen, haar oogen op
Seymour gericht hield.

„Hemel, wat gebeurt er nu?" vroeg Irene, terwijl
zij haar arm om de vrouw heen sloeg. Irene's stem en
aanraking schenen haar plotseling weer tot de werkelijk-
heid terug te brengen.

„Het is niets, juffrouw, niets," zei zij, terwijl zij naar
adem snakte. „Ik... ik lijd aan het hart en krijg van
tijd tot tijd aanvallen van benauwdheid, juffrouw Irene;
dat is de reden, waarom ik me altijd zoo rustig houd.
Maar ik ben nu weer heeltemaal beter. Maakt u zich
maar nergens ongerust over." En na Seymour beleefd
gegroet te hebben, ging zij haar huisje weer binnen.

Irene wierp Seymour de teugels van haar paard toe,
volgde haar en schonk haar een glas water in. Dankbaar
nam vrouw Hooper het in ontvangst.

„Dank u wel, juffrouw. Ik schaam mij werkelijk
over mijzelf. Blijf nu niet langer wachten, want het

door

CHARLES GARVICE

heeft heusch niets te beteekenen." En **No. 7**
meteen stond zij op en streek over haar
grijzend haar.

„Weet u dat zeker?" vroeg Irene op vriendelijken
toon. „Als u zich niet goed mocht gevoelen, blijf ik bij

u. De graaf kan dan de paarden mee terugnemen."

„Nee, nee, dat is heelemaal niet noodig. Maar u moet mij de verzekering
geven, dat u niets van mijn aanval aan de gravin zult vertellen."

„Maar natuurlijk zal ik daar niet over spreken, wanneer u daar bezwaren
tegen hebt. Dus u voelt u nu weer heelemaal beter?"

„Absoluut, juffrouw," antwoordde vrouw Hooper. „Ik zal u even buiten
brengen. U ziet, dat ik weer heel rustig en kalm loop. Die aanvallen zijn heusch
niet ernstig; in werkelijkheid hebben zij niets om het lijf. Ik heb het wat be-
nauwd, dat is alles. Wat ik zeggen wilde, wie is die mijnheer, die daarjuist
aan kwam rijden?" voegde zij er met neergeslagen oogen aan toe.

„Dat is de graaf van Landon, de oudste zoon van de gravin," antwoordde
Irene.

„O, och zoo, wel... nu, ik hoop, dat de graaf niet boos op mij zijn zal, dat
ik u zoo lang opgehouden heb. Ik dank u nogmaals voor uw goede zorgen."

Na de vrouw de hand gedrukt te hebben en haar moed te hebben inge-
sproken, reed Irene, gevolgd door Seymour, weg.

„Wat had zij eigenlijk?" vroeg Seymour, toen zij een eindje naast elkaar
voortgegaan waren.

„Zij voelt zich wat zwak, denk ik," antwoordde Irene. „Arme vrouw!
Ik zal morgen eens bij haar aanrijden," voegde zij er aan toe.

HOOFDSTUK XII

Het was niet bepaald in een prettige en opgewekte gemoedsgesteldheid,
dat de graaf dien ochtend huiswaarts keerde. Hij wist, dat hij zich niet van
zijn gunstigste zijde aan Irene getoond had, en dan had die geschiedenis bij
het huisje van vrouw Hooper hem op de een of andere wijze geïrriteerd. Hoe
dorst een vrouw als zij het wagen in zijn tegenwoordigheid ziek te worden?
Irene, haar belofte indachtig, repte er met geen woord van tegenover de gravin,
maar Seymour bracht het aan de lunch ter sprake.

„Dat is waar ook, moeder," begon hij, „toen wij vanochtend een tochtje
maakten, hadden wij het genoegen een oude bediende van u te ontmoeten.
Een zekere vrouw Hooper was het."

„Ja, zij verliet ons reeds jaren en jaren geleden," zei de gravin. „Zij
trouwde toen, maar is sindsdien weduwe geworden. En zij is zeer arm."

„En daarom stond u haar dit huisje zeker gratis af," viel de graaf in,
met een onderton van verwijt, die de gravin niet ontging.

„Ja," antwoordde zij onverstoort. „Ik heb haar het recht gegeven dat
huisje te bewonen, zonder er huur voor te betalen, en geef haar bovendien
nog een klein pensioen. Het huis is mijn eigendom, zooals je je herinneren zult."

„Liefste moeder," mompelde hij, „het zou toch niet het geringste verschil
uitmaken, of het huisje van u of van mij was. Zooals u weet, ben ik er altijd
voor te vinden, wanneer het een werk van liefdadigheid geldt. Ik vroeg me
alleen maar af, of het wel verstandig was een invalide als vrouw Hooper op
zoo'n ver verwijderde plek te laten wonen."

„Martha Hooper houdt van de eenzaamheid en voelt zich in haar kleine
woning volmaakt gelukkig. Bovendien is zij geen invalide, want hoewel zij
niet sterk is, is zij volmaakt gezond."

„Nou, dien indruk heb ik anders niet gekregen," waagde Seymour het
op te merken. „Toen ik vandaag op haar huis toe kwam rijden, kreeg zij bijna
een flauwte. En zij zag er werkelijk heel zwak en ziek uit."

„Daar heb je me niets van verteld," wendde de gravin zich tot Irene.
Irene deed, alsof zij de opmerking niet hoorde. En de gravin vervolgde:

„Zij voelt zich volkomen thuis, waar ik haar neer-
geplant heb." Een lichte bloos steeg naar haar wangen.
Zij zag haar philanthropisch aangelegden zoon over de
tafel met vasten blik aan.

„Ik ga haar morgen even bezoeken," viel Irene in.
„Ik ben er van overtuigd, dat zij veel beter zal zijn,
mevrouw. Ik zal wat kinine en andere geneesmiddelen
voor haar meenemen."

„Niet doen," zei de gravin op den toon, dien beiden
zoo goed kenden en die voor hen een gebod beteekende.
„De vrouw is het gelukkigst, wanneer men haar aan haar
lot overlaat. Ik ken haar beter dan jullie, want zij heeft
mij vrijwel mijn leven lang gediend."

En hiermee was het onderwerp afgehandeld.
Maar dienzelfden avond, toen zij allen reeds lang
in bed vermoedde, sloop de gravin onopgemerkt het
park uit en eenigen tijd later klopte zij aan bij het kleine
huisje, dat Martha Hooper bewoonde.

Toen vrouw Hooper de deur opende en zag, wie haar
late bezoekerster was, deinsde zij ontsteld achteruit, ter-
wijl zij stamelde:

„U, mevrouw de gravin!"

Zonder een woord te spreken, ging de gravin naar
binnen, en Martha Hooper volgde haar zichtbaar bevend.

„Is... is er iets, mevrouw?" waagde zij te vragen.
„Er is niets," zei de gravin, terwijl zij haar een

stoel aanwees. „Maar ik heb van mijn zoon vernomen, dat hij hier geweest is en dat je ziek was.”

„O, mevrouw,” stamelde Martha Hooper op onderdanigen toon, „ik kon er werkelijk niets aan doen! Hij kwam zoo onverwachts, zonder één woord van waarschuwing. En...”

„Je had je gevoelens beter dienen te beheerschen,” antwoordde de gravin stug. „Je hebt je heel dwaas aangesteld en die dwaasheid had mij in de grootste ongelegenheid kunnen brengen. Je wist toch, dat je hem den een of anderen dag zou ontmoeten.”

„Zeker, mevrouw,” stemde Martha Hooper nederig toe. „Maar het onverwachte speelde mij parten. Een volgende maal zal mij dat niet meer overkomen.”

„Nee, dat moet zeer zeker niet meer gebeuren. De graaf” — zij legde speciaal den nadruk op den titel — „zal eenigen tijd op het landgoed blijven en de mogelijkheid bestaat, dat je hem dikwijls zien zult. Ik ben hierheen gekomen om je te waarschuwen, want mijn geheim — ons geheim — hangt aan een zijden draadje. Dus in 't vervolg opgepast, begrepen?”

„Ik begrijp u volkomen, mevrouw, en ik zal er voor zorgen, dat het nooit meer gebeurt, en...” zij zweeg even „vergeef mij, mevrouw, dat ik het zeg, maar juffrouw Irene...”

„Wat is er met juffrouw Irene?”

„Niemand kan haar ontmoeten, zonder van haar te houden en te wenschen dat zij gelukkig zal zijn in het leven. Ik heb gezien... hoe... hoe de graaf naar haar keek, en mevrouw... dat... neen, dat mag nooit gebeuren. Dat moet u verhinderen. Zoo'n lief, onschuldig meisje als zij is!” En overwel-

digd door emotie, liet zij zich op de knieën vallen en kustte den zoom van de satijnen japon der gravin.

Het gelaat der trotsche vrouw werd een oogenblik overtogen door een gloeienden blos. Maar onmiddellijk daarop herstelde zij zich en er kwam een strenge, bijna harde trek om haar lippen.

„Wat heb jij daar mee te maken? De zaken moeten hun loop hebben. Ik kan niets, absoluut niets doen! Ik begrijp wat je bedoelt, maar...” zij hield haar adem in, „ik sta er machteloos tegenover. Ik ben aan handen en voeten gebonden. Het is te laat om terug te keeren. Hoor je dat, Martha, het is nu te laat!”

HOOFDSTUK XIII

Vrouwen zijn verzot op kracht, wanneer deze gepaard gaat met moed, en de mannen hebben er respect voor. Vanaf het oogenblik, dat Dick het mes van Steve afgenomen had, keken de zigeuners niet alleen naar hem op als iemand, die in stand en afkomst ver boven hen stond, maar eveneens als hun meerdere in moed. En de tijd leerde bovendien, dat hun nieuwe kameraad niet alleen vechten, maar ook nog werken kon. Naarmate hij sterker werd, nam hij den mannen van het kamp meer en meer werk uit de handen. En wanneer het een zaak van raad of bijstand gold, kwamen zij als vanzelfsprekend naar hem toe.

Men zou verwacht hebben, dat hij, een man van stand, zich op den duur ongelukkig zou voelen tusschen die arme zwervers, doch zulks was geenszins het geval. Zooals hij Marga in het begin reeds medegedeeld had, beviel het leven hem. En het bleef hem bevallen. De oude Davy sloeg hem elken dag opnieuw met meer belangstelling gade.

„Het is een gelukkige dag voor ons geweest, toen mijnheer Jack zich bij ons voegde,” zei hij meermalen tegen oom Jake. „Hij verdient voor ons met zijn praktische wijze om paarden te verhandelen in één week meer, dan wij ooit kans gezien hebben in een maand te verdienen.”

En wat Marga aangaat, haar liefde voor hem groeide met den dag, hoewel zij er angstvallig voor waakte, dit te laten blijken. Dick althans had er niet het geringste vermoeden van. Nimmer had hij kunnen denken, dat die mooie donkere oogen, waarin de vonk der liefde schitterde, hem meermalen onopgemerkt vanachter de witte mousseline gordijntjes van den woonwagen gadesloegen. Hij wist niet, dat zij het was, die al zijn kleeren herstelde, knopen aan zijn hemden naaide en alles deed, wat zij maar kon, voor haar held! Zelden vond hij gelegenheid eens even met haar te praten, want waar hij haar ook ontmoette, was zij bijna altijd door kinderen omringd. 's Avonds, als hij bij het kampvuur zijn pijp rookte, waren zijn gedachten altijd bij haar en deze uren van overpeinzing waren voor hem de gelukkigste van den dag.

Op zekeren dag naderden zij een stad, waar kermis werd gehouden. Dick bereed een groot paard en hield het oog op verschillende veulens, die voor hem uitliepen, en hoewel hij geen moment de aan zijn hoede toevertrouwde dieren uit het oog verloor, waren zijn gedachten toch bij heel andere zaken. Het was de eerste kermis, die de karavaan bezocht, sinds zij Cumberland verlaten hadden, en hij vroeg zich af, wat daar van hem verwacht zou worden. Wat zij ook van hem mochten vragen, hij zou het niet weigeren. Het eenige, wat hem min of meer afschrikte, was het feit, dat hij wellicht in het openbaar zou moeten optreden. Tot nu toe was hij altijd achter de schermen gebleven, maar het viel te verwachten, dat daar op een goeden dag een einde aan komen zou.

„Enfin, we zullen wel zien,” rede-needde hij. En vastbesloten te doen, wat in zijn vermogen lag, dreef hij zingend en fluitend de veulens voor zich uit.

Eensklaps zag hij Marga met een groepje kinderen voor zich uitgaan. „Wat een groot paard, mijnheer Jack!” riep een der kinderen uit. „Het is groot genoeg om er met z'n tweeën op te zitten. Waarom neemt u ons niet bij u in 't zadel?”

Winter-uitrusting

WAT GEBEURT ER 2 JANUARI 1933 TE PARIJS ??

Dan trekken wederom de bekende Loten Credit National de France, émission 1920, onder garantie van den Franschen Staat. Hoofdprijs één miljoen Frs. of f 98.000. Verder zeer veel prijzen o.a. een half miljoen frs. of f 49.000, 2 à frs. 200.000, 3 à frs. 100.000 en 6 prijzen à frs. 50.000 enz. Totaal 2000 prijzen. Voor slechts drie gulden kunt U aan deze schitterende trekking deelnemen en heeft U recht op den geheelen miljoen francs of een der andere prijzen, die onmiddellijk na de trekking aan den gelukkigen winnaar ten volle wordt uitbetaald. 2 stuks à f 5.80, 3 stuks f 8.50, 5 stuks f 13.50. Onmiddellijke toezending geschiedt na ontvangst van postwissel, Girostorting No. 135173 aan de Pa. J. SANDERS, Commissionair in Effecten. Hoogstraat 4, Den Haag, Telefoon 116587. Iedere koper ontvangt drie dagen na de trekking gratis de lijst. Uw geluksdag kan Maandag 2 Januari a.s. zijn om den grooten prijs te winnen! Bestelt nog heden.

GELD 5-7 1/2 %

ook zonder borg v. Hypoth., Tijdel. bedr. kapitaal, Overn. en uitbr. v. Zaken, Afl. oude schuld, part. leeningen, ook kl. bedragen enz.

DEPOSITO EN CREDIETBANK
Goudschesingel 129 - Rotterdam
Telefoon 12729

De prijzen
van nevenstaande Standaard-merken
zijn verlaagd!

De 25 cM. platen van f 2.-
op f 1.65

De 30 cM. platen van f 3.-
op f 2.50

Polydor-Bruin van f 1.50 op
f 1.25; Gloria van f 1.25 op f 1.-

Thans méér muziek in Uw huis, goede muziek, maar ook vroolijke muziek, door goedkoopere gramfoonplaten. De gramfoonplaat is en blijft de sublieme onovertroffen mechanische muziekweergave en brengt in Uw huis de muziek die U zelf verlangt.

DECCA-Blauw Etiket van f 1.50 op f 1.25

WINTER IN ZWITSERLAND

LENK

Berner Oberland, 1100 Meter boven de Zee
Ideale wintersportplaats van den eersten rang. — Prachtige skivelden.

Sport-Hotel WILDSTRUBEL

Familie-hotel. Mooi, zonnig gelegen. Alle comfort. Kamers met str. water en badkamer. Mooie ijs- en lugebaan. Attracties. Pension incl. verwarming van frs. 10.50 af. Prospectus. E. BURKHALTER

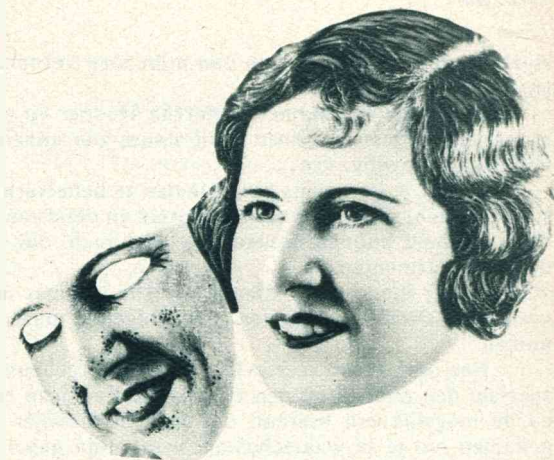
BOOM'SMAAGPOEDERBOOM'S Lijders aan Maagpijn

maagkramp, zuur, hartwater en slechte spijsvertering zullen baat vinden bij het gebruik van het reeds meer dan 40 jaren in den handel zijnde **Maagpoeder Boom.**

Alleen echt zoo de verpakking is voorzien van bijstaand fabrieksmerk
Verkrijgbaar in de meeste Apoth. en Drog. à f 1.25 per doos

BOOM'SMAAGPOEDERBOOM'S

Geen puistjes meer! Maar een frisch, aantrekkelijk teint.

„Sinds korten tijd ben ik verbruikster van Radox geworden; ik leed geregeld aan vetworpjes en puistjes. Nu ik Radox gebruik, krijgt mijn teint een veel frischer kleur en verdwijnen alle oneffenheden.”

Mej. v. d. M. te Apeldoorn.

Als U niet tevreden bent over Uw teint, als U last hebt van vetpuistjes of uitgezette poriën, dan kan alleen Radox U werkelijk helpen, want de werking van Radox ligt onder de huid. Al die huid-ontsieringen wijzen erop, dat de onderhuidse kliertjes niet behoorlijk functionneeren. Indien U nu telkens, wanneer U het gezicht wascht, wat Radox door het water mengt, wordt aan dit water — behalve andere waardevolle bestanddeelen — ook zuurstof toegevoegd. Deze zuiverende, geneeskrachtige zuurstof dringt door tot de onderhuidse weefsels. De verstopte poriën worden gereinigd, de kliertjes gevoed en versterkt en spoedig zullen alle klachten over Uw huid tot het verleden behooren. Uw teint is verjongd en verfrist, gaaf en aantrekkelijk als nooit tevoren.

Radox is heerlijk geparfumeerd en verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten. Een pak is toereikend voor verscheidene weken.

RADOX 70 cts. per pak

Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heerengracht 209, Amsterdam-C.

Op van't HOESTEN

Gij hoest, de slijm benauwt U meer en meer. Wacht niet, morgen kunt Gij reeds een bronchitis te pakken hebben. Neem vandaag nog Akker's Abdisiroop, overbekend door haar eigenschappen om taai slijm op te lossen en om hoest te genezen. Zij werkt reeds na den eersten lepel en vannacht kan dan Uw slaap rustig en verkwikkend, zonder benauwdheden zijn.

Het geheim van Abdisiroop zetelt in haar bacteriedodende en slijmoplossende eigenschappen, die Uw verkoudheid „rijp” maken en de hoest stoppen. Abdisiroop woelt den slijm los, zoodat Gij ze gemakkelijk kunt kwijt raken. Uw ademhalingsorganen vinden hun veerkracht terug. Neem dus bij

Hoest-Griep-Bronchitis-Asthma

AKKER'S

ABDISIROOP

Overal verkrijgbaar

Thans **f.100** per koker
f.1.50 en f.2.75

Voor onderweg

Men is er in geslaagd Abdisiroop te „stollen” met behoud van alle genezende bestanddeelen, dus gebruik nu buitenshuis de nieuwe

35 cten 60 cten per doos

ABDISIROOP-BONBONS

Kerstavond

Marga bloosde en wierp het kind een bestraffenden blik toe. Maar Dick liet dit oogenblik niet ongebruikt voorbijgaan. „De jongen heeft gelijk, Marga,” viel hij in, „de weg is stoffig en het duurt nog lang voor wij in de stad zijn. Neem mijn plaats op het paard over.”

Zonder haar antwoord af te wachten, liet hij zich van zijn paard glijden; hij sloeg zijn armen om haar heen en voor zij wist wat er gebeurde, zat zij op het paard. De blos werd tot een dieprood, maar hij scheen niets te merken en zette het kind, dat zij aan de hand gehad had, eveneens in het zadel. Toen liep hij rustig naast het paard verder.

Terwijl zij zoo genoeglijk naast elkaar voortgingen, passeerden zij een woonwagen, die door Steve bestuurd werd.

„Nee maar, nu moet je dat daar zien!” riep hij moeder Katie, die uit een der vensters hing, toe. „Het wordt hoe langer hoe mooier. Daar rijdt ze nota bene naast hem, alsof ze zijn eigendom is. Dat is me een mooie geschiedenis!”

„Houd je gezicht,” zei moeder Katie bits. „Ik snap niet, waar je je mee bemoeit. Het gaat je niks aan.”

„Wis en waarachtig gaat het mij aan! Het gaat ons allemaal aan! Waar moet dat op die manier naar toe? Luister, ik wil de waarheid weten, en niks anders dan de waarheid, begrepen? Wat is er tusschen die twee?”

„Weet ik het?” antwoordde moeder Katie met een licht schouderophalen. „Overigens zou ik zoo zeggen, dat Marga oud genoeg is om op zichzelf te passen.”

„Zoo, zou je dat denken?” hoonlachte Steve. „In ieder geval zal ik toch zoo vrij zijn, een oogje in 't zeil te houden.”

„Ik geef je in overweging, dat maar niet te doen,” ried de oude vrouw hem aan. „En afgezien van het feit, of er iets bestaat tusschen mijnheer Jack en Marga, heb jij toch geen schaduw van kans. Dus spaar je de moeite.”

„Dat zullen we zien!” zei hij met een verwensching.

Geheel en al onbewust van den storm, dien zij veroorzaakt hadden, vervolgden Marga en Dick hun weg, tot zij bij de buitenwijken van de stad kwamen.

„Ik wil hier liever afstijgen,” zei zij.

„Goed,” antwoordde Dick. Voorzichtig tilde hij eerst het kind en ver-

volgens Marga van het paard, waarna zij in haar woonwagen verdween. Nauwelijks een kwartier later bereikten zij het plein, waar de kermis gehouden werd, en onmiddellijk begonnen de zigeuners hun kamp op te slaan. Het was de eerste maal, dat Dick een kermis niet als bezoeker maar als medewerker meemaakte, en hij glimlachte bij zichzelf, als hij bedacht wat voor een gezicht de gravin wel trekken zou, als zij hem daar eens te midden van al die paarden zag staan. Inderdaad, wat zou de gravin wel zeggen en... en Irene? Toen hij aan haar dacht, voelde hij een pijn in zijn hart. Maar hij verdreef de gedachte aan haar en ging aan het werk. Eensklaps hoorde hij de stem van oom Jake naast zich.

„En, mijnheer Jack,” wendde de zigeuner zich tot hem, „hoe gaat het met de gezondheid?”

„Dank je, opperbest! Ik zou haast zeggen, het kan niet beter. Maar waarom informeer je zoo belangstellend naar mijn gezondheid, oom Jake?”

„Omdat ze u in den worstelring noodig hebben,” antwoordde oom Jake met een sluw lachje. „Lange Willem is gestruikeld en heeft zijn enkel verstuikt en u bent de beste man, die voor dat doel kan invallen.”

HOOFDSTUK XIV

Dick keek lichtelijk verbaasd op en staarde een oogenblik voor zich uit.

„Is er niemand anders?” vroeg hij. „Ik kan toch bezwaarlijk de paarden in den steek laten.” Even aarzelde hij; toen voegde hij er rondweg aan toe: „Ik voel bovendien niet veel voor dergelijke demonstraties.”

„Nee, er is niemand anders,” zei oom Jake. „U bent de sterkste man van ons kamp. Bovendien begrijp ik niet, dat u er nu eensklaps niets meer voor schijnt te voelen. Op de kermis te Cumberleigh scheen u er toch heel anders over te denken.”

„Juist, en nu voel ik er niets meer voor,” weerde Dick af.

„Dat zaakje met de paarden brengt meer duiten in 't laatje, wat?” hoonde Steve, die naderbij gekomen was.

(Wordt vervolgd)

Ik vraag: wie watertandt hier niet,
als hij zoo'n fijnen Kerstbont ziet?

Prijzen en laken doen de monden:
Gewogen en te licht bevonden!

ZEEUWSCHE FILM

Of: afgerekend en gekocht,
omdat het juist was wat
men zocht.

Ook hazen worden meegebracht:
Kijk toch eens hier, is dit
geen pracht?

Met zoo een vetgemest kalkoen
kan een hee weeshuis het wel doen.

De handslag vormt ook hier het slot
van koop en verkoop, snel en vlot.